

**Materiał porównawczy
do ustawy z dnia 7 maja 2009 r.**

**o uchyleniu lub zmianie niektórych upoważnień do wydawania
aktów wykonawczych**

(druk nr 600)

USTAWA z dnia 20 lipca 1950 r. o ZAWODZIE FELCZERA (Dz. U. z 2004 r. Nr 53, poz. 531 i Nr 210, poz. 2135)

Art. 3.

[1. Felczerowi, wykonującemu zawód ponad trzy lata, przysługuje po odbyciu kursu dokształcającego tytuł starszego felczera.]

<1. Felczerowi, wykonującemu zawód ponad trzy lata, przysługuje tytuł starszego felczera.>

2. Starszy felczer czynności określone w art. 2 ust. 1 wykonuje samodzielnie w zakładach opieki zdrowotnej.

3. (uchylony).

[4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, program, organizację i warunki odbywania kursów dokształcających dla felczerów oraz tryb kwalifikowania do odbycia kursu, uwzględniając w szczególności:

1) program kursów ze wskazaniem poszczególnych przedmiotów nauczania oraz liczby godzin zajęć praktycznych i teoretycznych;

2) sposób sprawdzania wiadomości uczestników kursu warunkujących jego pozytywne zakończenie.]

USTAWA z dnia 31 stycznia 1959 r. o CMENTARZACH I CHOWANIU ZMARŁYCH (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295, z późn. zm.)

Art. 10.

1. Prawo pochowania zwłok ludzkich ma najbliższa pozostała rodzina osoby zmarłej, a mianowicie: 1) pozostały małżonek(ka), 2) krewni zstępni, 3) krewni wstępni, 4) krewni boczni do 4 stopnia pokrewieństwa, 5) powinowaci w linii prostej do 1 stopnia. Prawo pochowania zwłok osób wojskowych zmarłych w czynnej służbie wojskowej przysługuje właściwym organom wojskowym w myśl przepisów wojskowych. Prawo pochowania zwłok osób zasłużonych wobec Państwa i społeczeństwa przysługuje organom państwowym, instytucjom i organizacjom społecznym. Prawo pochowania zwłok przysługuje również osobom, które do tego dobrowolnie się zobowiążą.
2. Zwłoki niepochowane przez podmioty wymienione w ust. 1 mogą być przekazane do celów naukowych publicznej uczelni medycznej lub publicznej uczelni prowadzącej działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych. Decyzję w sprawie przekazania zwłok do celów naukowych wydaje, na wniosek uczelni, właściwy starosta.
- 2a. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki przekazywania zwłok do celów naukowych, w tym:
 - 1) warunki uzasadniające przekazanie zwłok do celów naukowych w przypadkach, o których mowa w ust. 2,
 - 2) tryb przekazywania zwłok,
 - 3) sposób ponoszenia kosztów transportu zwłok- kierując się koniecznością zachowania godności należnej zmarłemu oraz bezpieczeństwem sanitarnym.

[3. Zwłoki niepochowane przez podmioty, o których mowa w ust. 1, albo nieprzekazane publicznej uczelni medycznej albo publicznej uczelni prowadzącej działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych są chowane przez gminę właściwą ze względu na miejsce zgonu.]

<3. Zwłoki niepochowane przez podmioty, o których mowa w ust. 1, albo nieprzekazane publicznej uczelni medycznej albo publicznej uczelni prowadzącej działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych są chowane przez gminę właściwą ze względu na miejsce zgonu, a w przypadku osób pozbawionych wolności zmarłych w zakładach karnych lub aresztach śledczych - przez dany zakład karny lub areszt śledczy, z wyjątkiem zwłok osób, które uwolniły się z zakładu karnego lub aresztu śledczego, oraz osób, które przebywały poza terenem zakładu karnego lub aresztu śledczego, w szczególności w trakcie korzystania z zezwolenia na czasowe

opuszczenie tego zakładu lub aresztu bez dozoru lub asysty funkcjonariusza Służby Więziennej.>

4. Obowiązek pochowania zwłok, określony w ust. 3, nie wyklucza żądania zwrotu kosztów na podstawie innych ustaw.

[5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób postępowania ze zwłokami osób pozbawionych wolności zmarłych w zakładach karnych i aresztach śledczych, uwzględniając w szczególności powiadamianie osób, o których mowa w ust. 1, o zgonie, sposób tego powiadamiania, wskazanie podmiotów wydających zgodę na pochowanie zwłok, tryb postępowania ze zwłokami, które nie zostaną odebrane, oraz sposób ponoszenia kosztów pochówku zleconego przez zakład karny, kierując się koniecznością zachowania godności należnej zmarłemu i bezpieczeństwem sanitarnym.]

<5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób postępowania ze zwłokami osób pozbawionych wolności zmarłych w zakładach karnych i aresztach śledczych, uwzględniając w szczególności powiadamianie osób, o których mowa w ust. 1, o zgonie, sposób tego powiadamiania, wskazanie podmiotów wydających zgodę na pochowanie zwłok, tryb postępowania ze zwłokami, które nie zostaną odebrane, oraz sposób ponoszenia kosztów pochówku zleconego przez zakład karny i areszt śledczy, kierując się koniecznością zachowania godności należnej zmarłemu i bezpieczeństwem sanitarnym.>

5a. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, postępowanie ze zwłokami cudzoziemców umieszczonych w strzeżonym ośrodku lub przebywających w areszcie w celu wydalenia, w szczególności sposób powiadamiania osób, o których mowa w ust. 1, o zgonie, podmioty wydające zgodę na pochowanie zwłok, tryb postępowania ze zwłokami, które nie zostaną odebrane, oraz sposób ponoszenia kosztów pochówku zleconego przez strzeżony ośrodek lub areszt w celu wydalenia, kierując się koniecznością zachowania godności należnej zmarłemu i bezpieczeństwem sanitarnym.

6. Zwłoki do celów naukowych mogą być również przekazane uczelni, o której mowa w ust. 2, na podstawie pisemnego oświadczenia osoby, która pragnie przekazać swoje zwłoki tej uczelni.

7. Koszty transportu zwłok w przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 6, ponosi uczelnia.

USTAWA z dnia 26 czerwca 1974 r. – KODEKS PRACY (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.)

[Art. 206.

§ 1. Przepisy art. 190-205 stosuje się odpowiednio do młodocianych zatrudnionych na podstawie umowy o przygotowanie zawodowe u pracodawców będących rzemieślnikami, z zastrzeżeniem odrębności określonych na podstawie § 2.

§ 2. Minister Pracy i Polityki Socjalnej może określić, w drodze rozporządzenia, odrębności w zakresie sposobu prowadzenia przygotowania zawodowego u pracodawców będących rzemieślnikami oraz trybu przeprowadzania egzaminów stwierdzających kwalifikacje zawodowe po zakończeniu tego przygotowania.]

<Art. 206.

Przepisy art. 190-205 stosuje się odpowiednio do młodocianych zatrudnionych na podstawie umowy o przygotowanie zawodowe u pracodawców będących rzemieślnikami.>

USTAWA z dnia 16 lipca 1987 r. o PAŃSTWOWYCH INSTYTUCJACH FILMOWYCH (Dz. U. z 2007 r. Nr 102, poz. 710)

Art. 20.

1. Państwowa instytucja filmowa prowadzi działalność jako jednostka samodzielna pod względem prawnym, organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym.

[2. Załoga państwowej instytucji filmowej uczestniczy w zarządzaniu instytucją według zasad określonych w przepisach o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego, z zastrzeżeniem art. 33 i 39.]

<2. Załoga państwowej instytucji filmowej uczestniczy w zarządzaniu instytucją według zasad określonych w przepisach o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego, z zastrzeżeniem art. 33.>

[Art. 33.

Państwowa instytucja filmowa prowadzi działalność na podstawie planu, który ustala dyrektor po zasięgnięciu opinii organów doradczych i opiniodawczych, a następnie zatwierdza minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.]

<Art. 33.

Państwowa instytucja filmowa prowadzi działalność na podstawie planu, który ustala dyrektor, a następnie zatwierdza minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.>

[Art. 35.

1. W państwowych instytucjach filmowych, których przedmiotem działalności jest produkcja filmów, działa:

- 1) w razie utworzenia więcej niż jednego zespołu filmowego - rada zespołów;*
- 2) w pozostałych wypadkach - rada artystyczno-programowa.*

2. Rada zespołów i rada artystyczno-programowa jest organem doradczym i opiniodawczym dyrektora państwowej instytucji filmowej w sprawach związanych z działalnością artystyczną instytucji.

Art. 36.

Do zadań rady zespołów i rady artystyczno-programowej należy w szczególności opiniowanie:

- 1) planów i zamierzeń artystyczno-programowych;*
- 2) podziału zadań i środków zgodnie z zamierzeniami programowymi;*
- 3) programów rozwoju i wykorzystania kadr twórczych i produkcyjnych.*

Art. 37.

1. W skład rady zespołów wchodzi kierownicy artystyczni zespołów oraz jeden przedstawiciel każdego zespołu, wybrany na ogólnym zebraniu zespołu, a także delegowani przedstawiciele rady pracowniczej oraz organizacji politycznych i społecznych, właściwego stowarzyszenia twórców i związku zawodowego, działających w państwowej instytucji filmowej.

2. Pracami rady zespołów kieruje przewodniczący rady, powołany przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego spośród członków tej rady.

Art. 38.

1. W skład rady artystyczno-programowej wchodzi:

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

◁ druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

- 1) wybrani na ogólnym zebraniu pracowników twórczych ich przedstawiciele;
 - 2) delegowani przedstawiciele rady pracowniczej oraz organizacji politycznych i społecznych, a także właściwego stowarzyszenia twórców i związku zawodowego, działających w państwowej instytucji filmowej.
2. Pracami rady artystyczno-programowej kieruje przewodniczący rady, powołany przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego spośród członków tej rady.

Art. 39.

W państwowych instytucjach filmowych, w których działa rada zespołów lub rada artystyczno-programowa, sprawy artystyczne i programowe, w szczególności wymienione w art. 36, są wyłączone z kompetencji stanowiących rady pracowniczej.

Art. 40.

1. *W państwowych instytucjach filmowych, których przedmiotem działalności jest dystrybucja lub rozpowszechnianie filmów, działają rady repertuarowe jako organy doradcze i opiniodawcze dyrektora instytucji.*
2. *Do zadań rady repertuarowej należy w szczególności opiniowanie:*
 - 1) *planów i zamierzeń repertuarowych;*
 - 2) *zakresu i sposobów rozpowszechniania filmów.*

Art. 41.

1. *Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określa, w drodze rozporządzenia, liczbę i tryb wyboru członków rad zespołów i rady artystyczno-programowej oraz sposób i tryb ich działania, uwzględniając zadania tych rad w odniesieniu do działalności artystycznej państwowych instytucji filmowych.*
2. *Statut państwowej instytucji filmowej określa skład, liczbę członków rady repertuarowej, tryb ich powoływania oraz zasady i tryb jej działania.]*

Art. 45.

1. *Państwowa instytucja filmowa prowadzi samodzielnie gospodarkę finansową, pokrywając z uzyskanych przychodów koszty działalności i zobowiązania.*

[2. Podstawą gospodarki finansowej państwowej instytucji filmowej jest roczny plan finansowy, który ustala dyrektor po zasięgnięciu opinii organów doradczych i opiniodawczych.]

<2. Podstawą gospodarki finansowej państwowej instytucji filmowej jest roczny plan finansowy, który ustala dyrektor.>

3. Roczny plan finansowy obejmuje w szczególności:

- 1) przychody, w tym dotacje z wyodrębnieniem ich rodzajów;
- 2) koszty operacyjne, w tym wydatki na wynagrodzenia i składki naliczane od wynagrodzeń;
- 3) wydatki inwestycyjne;
- 4) stan środków obrotowych na początek i koniec roku obrotowego.

4. Rokiem obrotowym państwowej instytucji filmowej jest rok kalendarzowy.

5. Państwowa instytucja filmowa prowadzi rachunkowość na zasadach określonych w przepisach o rachunkowości.

6. Roczne sprawozdanie finansowe państwowej instytucji filmowej podlega badaniu przez biegłego rewidenta.

7. Roczne sprawozdanie finansowe państwowej instytucji filmowej zatwierdza minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

USTAWA z dnia 17 maja 1989 r. o GWARANCJACH WOLNOŚCI SUMIENIA
I WYZNANIA (Dz. U. z 2005 r. Nr 231, poz. 1965)

[Art. 23.

Ministrowie właściwi do spraw oświaty i wychowania oraz do spraw szkolnictwa wyższego, po zasięgnięciu opinii władz kościołów i innych związków wyznaniowych, określą, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres stosowania do nauczycieli, wychowawców i uczących się w szkołach, o których mowa w art. 21 oraz art. 22 ust. 3, uprawnień i świadczeń społecznych, a także nakładania obowiązków przewidzianych dla pracowników i uczących się w szkołach publicznych i szkołach wyższych, z uwzględnieniem równouprawnienia kościołów i innych związków wyznaniowych.]

USTAWA z dnia 17 maja 1989 r. – PRAWO GEODEZYJNE I KARTOGRAFICZNE (Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027, z późn. zm.)

Art. 19.

1. *[Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia:]*

<Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzeń:>

- 1) szczegółowe zasady i tryb zgłaszania prac geodezyjnych i kartograficznych, przekazywania materiałów i informacji powstałych w wyniku tych prac do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, ewidencjonowania systemów informacji o terenie, a także szczegółowe zasady przechowywania kopii zabezpieczających bazy danych systemu informacji o terenie, ogólne warunki umów o udostępnianie tych baz oraz rodzaje prac niepodlegających zgłaszaniu i materiałów niepodlegających przekazywaniu, uwzględniając konieczność zapewnienia odpowiedniej jakości prac przekazywanych do zasobu oraz zabezpieczenia baz danych przed zniszczeniem i utratą;
- 2) sposób i tryb ochrony znaków geodezyjnych, grawimetrycznych i magnetycznych oraz rodzaje znaków niepodlegających ochronie, z uwzględnieniem zadań, obowiązków i praw podmiotów biorących udział w czynnościach związanych z ochroną tych znaków;
- 3) w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, rodzaje prac geodezyjnych i kartograficznych mających znaczenie dla obronności i bezpieczeństwa państwa oraz szczegółowe zasady współdziałania Służby Geodezyjnej i Kartograficznej z jednostką organizacyjną Sztabu Generalnego Wojska Polskiego właściwą w sprawach geodezji i kartografii, w zakresie wykonania tych prac, a także wzajemnego przekazywania materiałów, uwzględniając potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa oraz potrzeby administracji publicznej;
- 4) standardy techniczne dotyczące geodezji, kartografii oraz krajowego systemu informacji o terenie, mając na celu zapewnienie jednolitości i spójności opracowań geodezyjnych, kartograficznych i systemu informacji o terenie;
- 5) w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, rodzaje map, materiałów fotogrametrycznych i teledetekcyjnych, stanowiących państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny, których rozpowszechnianie i rozprowadzanie oraz reprodukcowanie w

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

celu rozpowszechniania i rozprowadzania wymaga zezwolenia, oraz tryb udzielania tych zezwoleń, mając na względzie konieczność ochrony informacji niejawnych oraz prawa własności Skarbu Państwa do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego.

2. Szczegółowe zasady wykonywania specjalistycznych prac geodezyjnych i kartograficznych, przeznaczonych na potrzeby resortów, określają właściwi ministrowie i kierownicy urzędów centralnych w porozumieniu z Głównym Geodetą Kraju.

[Art. 26.

1. Minister właściwy do spraw rozwoju wsi określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) *urzędową tabelę klas gruntów,*
- 2) *sposób i tryb przeprowadzania gleboznawczej klasyfikacji gruntów,*
- 3) *rodzaje gruntów wyłączonych z klasyfikacji,*
- 4) *szczegółowe warunki, jakim powinny odpowiadać podmioty wykonujące tę klasyfikację,*
- 5) *niezbędne kwalifikacje zawodowe osób wykonujących klasyfikację*
- mając na celu wykonanie prawidłowego podziału gleb na klasy bonitacyjne ze względu na ich jakość produkcyjną, ustaloną na podstawie cech genetycznych gleb, oraz zapewnienie prawidłowego poziomu merytorycznego wykonywania gleboznawczej klasyfikacji gruntów.]

1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) **urzędową tabelę klas gruntów,**
- 2) **sposób i tryb przeprowadzania gleboznawczej klasyfikacji gruntów**
– mając na celu wykonanie prawidłowego podziału gleb na klasy bonitacyjne ze względu na ich jakość produkcyjną, ustaloną na podstawie cech genetycznych gleb, oraz zapewnienie prawidłowego poziomu merytorycznego wykonywania gleboznawczej klasyfikacji gruntów.

2. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi, określi, w drodze rozporządzenia, sposób zakładania i prowadzenia ewidencji gruntów i budynków oraz szczegółowy zakres informacji objętych tą ewidencją, sposób i terminy sporządzania powiatowych, wojewódzkich i krajowych zestawień zbiorczych danych objętych tą ewidencją, a także rodzaje budynków i lokali,

które nie będą wykazywane w ewidencji, oraz zakres informacji objętych rejestrem cen i wartości nieruchomości, zapewniając informację o gruntach, budynkach, lokalach, ich właścicielach oraz o innych osobach fizycznych lub prawnych, władających tymi gruntami, budynkami i lokalami, a także szczegółowe zasady wymiany danych ewidencyjnych.

- 2a. Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, sposób ewidencjonowania przez Służbę Geodezyjną i Kartograficzną przebiegu granic i powierzchni jednostek podziału terytorialnego państwa, mając na uwadze konieczność zapewnienia aktualnych urzędowych informacji o przebiegu granic i powierzchni tych jednostek.
3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób wykazywania w ewidencji gruntów i budynków danych odnoszących się do gruntów, budynków i lokali, znajdujących się na terenach zamkniętych, a w szczególności wskaże dane przekazywane do ewidencji gruntów i budynków, tryb przekazywania zmian oraz sposób postępowania z dokumentacją geodezyjną i kartograficzną w przypadku ustalenia terenu zamkniętego lub utraty przez teren charakteru zamkniętego, uwzględniając potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa lub potrzeby administracji publicznej.

USTAWA z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.)

Art. 36.

1. Policjant może być przeniesiony do pełnienia służby albo delegowany do czasowego pełnienia służby w innej miejscowości z urzędu lub na własną prośbę.
2. Do przenoszenia lub delegowania policjanta właściwi są: Komendant Główny Policji na obszarze całego państwa, komendant wojewódzki Policji na obszarze właściwego województwa, komendant powiatowy (miejski) Policji na obszarze właściwego powiatu (miasta). Jeżeli przeniesienie między województwami następuje w związku z porozumieniem zainteresowanych przełożonych i policjanta, przeniesienia dokonuje komendant wojewódzki Policji, właściwy dla województwa, w którym policjant ma pełnić służbę.

3. Czas delegacji nie może przekraczać 6 miesięcy. Komendant Główny Policji w wyjątkowych przypadkach może przedłużyć czas delegacji do 12 miesięcy.

4. Komendant Główny Policji może oddelegować policjanta, za jego zgodą, do pełnienia zadań służbowych poza Policją w kraju i za granicą na czas określony.

[5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb oddelegowania, przyznawania uposażenia oraz innych świadczeń przysługujących policjantowi w czasie oddelegowania, uwzględniając charakter zadań służbowych poza Policją, do których policjant może być oddelegowany, organy uprawnione do występowania z wnioskiem o oddelegowanie policjanta, sposób wyrażania przez niego zgody na oddelegowanie, tryb postępowania w przypadku zmiany warunków oddelegowania, uprawnienia i świadczenia przysługujące policjantowi w tym czasie, w szczególności w zakresie ustalania i wypłaty uposażenia oraz prawa do urlopu, a także tryb i sposób odwołania policjanta z oddelegowania oraz zwolnienia policjanta przez instytucję ze stanowiska, które zajmował w niej podczas oddelegowania.]

<5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb oddelegowania policjanta, o którym mowa w ust. 4, uwzględniając:

- 1) charakter lub zakres zadań wykonywanych w czasie oddelegowania oraz odpowiednie do ich realizacji instytucje;**
- 2) warunki otrzymywania oraz wysokość uposażenia i innych świadczeń ze stosunku służbowego;**
- 3) rodzaje, warunki przyznawania oraz wysokość dodatkowych świadczeń związanych z oddelegowaniem;**
- 4) możliwość ograniczenia w całości albo w części prawa do uposażenia lub innych świadczeń ze stosunku służbowego w przypadku otrzymywania ze źródła zagranicznego wynagrodzenia lub innych świadczeń bądź należności przeznaczonych na pokrycie kosztów oddelegowania;**
- 5) sposób realizacji i zakres niektórych praw i obowiązków oddelegowanego, dotyczących prawa do urlopu, podległości służbowej i składania informacji przełożonemu oraz wymóg zapewnienia po zakończeniu oddelegowania stanowiska co najmniej równorzędnego stanowisku zajmowanemu przed oddelegowaniem;**
- 6) tryb postępowania i właściwość przełożonych oraz innych podmiotów i instytucji, w szczególności w zakresie wnioskowania o oddelegowanie, odwołania z oddelegowania, a także wypłaty należności przysługujących oddelegowanemu.>**

<6. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 5, powinno uzależnić zakres uprawnień oddelegowanego od rodzaju wykonywanych zadań, czasu trwania oddelegowania, warunków bytowych i kosztów utrzymania związanych z oddelegowaniem oraz zakresu uprawnień i świadczeń przyznanych w czasie oddelegowania przez stronę zagraniczną lub inny podmiot.>

USTAWA z dnia 12 października 1990 r. o STRAŻY GRANICZNEJ (Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997, z późn. zm.)

Art. 9b.

1. Straż Graniczna przy wykonywaniu swoich zadań może korzystać z pomocy osób niebędących jej funkcjonariuszami. Zabronione jest ujawnianie danych o osobie udzielającej pomocy Straży Granicznej, w zakresie czynności operacyjno-rozpoznawczych.
2. Ujawnienie danych o osobie, o której mowa w ust. 1, może nastąpić jedynie w przypadkach i w trybie określonych w art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra (Dz. U. Nr 106, poz. 491, z 1997 r. Nr 70, poz. 443 i Nr 141, poz. 943 oraz z 1998 r. Nr 131, poz. 860).
3. Dane o osobie, o której mowa w ust. 1, mogą być ujawnione na żądanie prokuratora, także w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez tę osobę przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem czynności operacyjno-rozpoznawczych; ujawnienie tych danych następuje w trybie określonym w art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra.
4. Za udzielenie pomocy, o której mowa w ust. 1, osobom niebędącym funkcjonariuszami może być przyznane wynagrodzenie.
- 4a. Koszty podejmowanych przez Straż Graniczną czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz wynagrodzenia osób, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim, ze względu na ochronę określoną w art. 9c ust. 1, nie mogą być stosowane przepisy o finansach

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

publicznych i rachunkowości, pokrywane są z tworzonego na ten cel funduszu operacyjnego.

[5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze zarządzenia, stanowiące tajemnicę państwową, zasady tworzenia i gospodarowania funduszem operacyjnym.]

<5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze zarządzenia, sposób tworzenia funduszu operacyjnego i gospodarowania nim oraz podmioty właściwe w tych sprawach.>

6. (uchylony).

Art. 10a.

1. Straż Graniczna, w zakresie swojej właściwości, z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 9e, może uzyskiwać informacje, w tym także niejawnie, gromadzić je, sprawdzać oraz przetwarzać.
2. Straż Graniczna może pobierać, gromadzić i wykorzystywać w celach wykrywczych i identyfikacyjnych odciski linii papilarnych, zdjęcia oraz dane osobowe, w tym ujawniające pochodzenie etniczne, przynależność wyznaniową oraz dane o stanie zdrowia, osób podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, a także osób o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swą tożsamość, bez zgody i wiedzy osoby, której dane dotyczą.
3. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2, z wyłączeniem danych ujawniających pochodzenie etniczne lub przynależność wyznaniową, przechowuje się, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, przez okres niezbędny do wykonania ustawowych zadań przez Straż Graniczną. Organy Straży Granicznej dokonują weryfikacji tych danych nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania informacji.
4. Do przechowywania danych osobowych ujawniających pochodzenie etniczne lub przynależność wyznaniową osób skazanych za popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego nie stosuje się ograniczeń, o których mowa w ust. 3.
5. Dane osobowe ujawniające pochodzenie etniczne lub przynależność wyznaniową osób podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, które nie zostały skazane za te przestępstwa, podlegają komisijnemu i protokolarnemu zniszczeniu niezwłocznie po uprawomocnieniu się stosownego orzeczenia.
6. Straż Graniczna, w zakresie swojej właściwości, może uzyskiwać i przetwarzać informacje ze zbiorów danych prowadzonych przez organy władzy publicznej, w tym

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

dane osobowe. Administratorzy danych gromadzonych w tych rejestrach są obowiązani do ich nieodpłatnego udostępniania funkcjonariuszom posiadającym upoważnienia, o których mowa w art. 9 ust. 1b.

7. Organy, o których mowa w ust. 6, mogą wyrazić pisemną zgodę na udostępnianie danych zgromadzonych w zbiorach jednostkom organizacyjnym Straży Granicznej, za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli jednostki te spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.

[8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia, sposób gromadzenia odcisków linii papilarnych, zdjęć oraz danych osobowych, warunki przechowywania, wykorzystania i sposób ich przekazywania innym organom uprawnionym na podstawie przepisów odrębnych, uwzględniając przypadki i sposoby pobierania odcisków linii papilarnych, przeprowadzania wywiadu daktyloskopijnego oraz wykonywania zdjęć sygnalitycznych.]

<8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób gromadzenia odcisków linii papilarnych, zdjęć oraz danych osobowych, warunki przechowywania, wykorzystania i sposób ich przekazywania innym organom uprawnionym na podstawie przepisów odrębnych, a także wzory wykorzystywanych dokumentów, uwzględniając przypadki i sposoby pobierania linii papilarnych, przeprowadzania wywiadu daktyloskopijnego oraz wykonywania zdjęć sygnalitycznych, a także kierując się potrzebą ochrony tych danych przed nieuprawnionym dostępem.>

USTAWA z dnia 21 marca 1991 r. o OBSZARACH MORSKICH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ I ADMINISTRACJI MORSKIEJ (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, z późn. zm.)

Art. 45.

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

1. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) granice portów morskich od strony morza i ich red, z wyłączeniem portów wojennych, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 4,
 - 2) po zasięgnięciu opinii właściwych rad gmin - granice portów morskich od strony lądu - z uwzględnieniem współrzędnych geograficznych lub granicznych punktów geodezyjnych.
2. Dyrektorzy urzędów morskich, po zasięgnięciu opinii właściwych rad gmin oraz organów ochrony granicy państwowej, określają granice przystani morskich.
- [3. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, granice portów wojennych, uwzględniając przepisy o ochronie informacji niejawnych.]*

USTAWA z dnia 30 sierpnia 1991 r. o ZAKŁADACH OPIEKI ZDROWOTNEJ (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.)

Art. 29.

1. Medyczne laboratorium diagnostyczne udziela świadczeń zdrowotnych, które obejmują swoim zakresem badania diagnostyczne, w tym analizy wykonywane w celu rozpoznania stanu zdrowia i ustalenia dalszego postępowania leczniczego. Świadczenia te w publicznych zakładach opieki zdrowotnej udzielane są na podstawie skierowania lekarza lub lekarza dentysty albo osoby posiadającej wymagane kwalifikacje na podstawie odrębnych przepisów.
- [2. Minister właściwy do spraw zdrowia po zasięgnięciu opinii organów samorządów zawodów medycznych może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje badań, które mogą być udzielane w niepublicznych zakładach opieki zdrowotnej wyłącznie na podstawie skierowania lekarza lub lekarza dentysty.]*
- <2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii samorządów zawodów medycznych, może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje badań, które mogą być wykonywane w zakładach opieki zdrowotnej wyłącznie na podstawie skierowania lekarza lub lekarza dentysty, uwzględniając wskazania medyczne oraz konieczność zapewnienia bezpieczeństwa pacjentów.>**

Art. 70.

1. Zakłady opieki zdrowotnej utworzone przez Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych współdziałają z innymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej w udzielaniu świadczeń zdrowotnych osobom uprawnionym do świadczeń tych zakładów.

2. (uchylony).

[3. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia:

1) (uchylony);

2) może określić kategorie osób uprawnionych do korzystania z bezpłatnych świadczeń zdrowotnych udzielanych przez zakłady opieki zdrowotnej, o których mowa w ust. 1.]

USTAWA z dnia 19 października 1991 r. o GOSPODAROWANIU NIERUCHOMOŚCIAMI ROLNYMI SKARBU PAŃSTWA (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i Nr 42, poz. 340)

Art. 20a.

1. Agencja jest obowiązana wpłacić w ratach, zwanych dalej "wpłatami", na rachunek budżetu państwa równowartość części sumy kwot odsetek i rat kapitałowych obligacji restrukturyzacyjnych, wyemitowanych przez *Ministra Finansów*⁽³⁾ na podstawie ustawy budżetowej na rok 1996 w celu zwiększenia funduszy własnych i rezerw Banku Gospodarki Żywnościowej Spółka Akcyjna, zwanego dalej "BGŻ SA", z przeznaczeniem na restrukturyzację zadłużenia Agencji.
2. Coroczna wielkość wpłat wynosi 30 % wpływów pieniężnych z gospodarowania mieniem Zasobu, uzyskiwanych w poszczególnych latach z tytułów, o których mowa w art. 20c ust. 1 pkt 1.
3. Wpłaty są dokonywane począwszy od szóstego roku, licząc od końca roku, w którym wyemitowano obligacje restrukturyzacyjne, z zastrzeżeniem ust. 4.
4. Przed upływem pięcioletniego okresu, o którym mowa w ust. 3, coroczna nadwyżka środków finansowych, w części przekraczającej wielkość tej nadwyżki finansowej ustalonej w rocznych planach finansowych w trybie określonym w art. 21, podlega przekazaniu na rachunek budżetu państwa na poczet wpłat.

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

5. Nadwyżkę określoną w ust. 4 Agencja przekazuje do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, w którym nadwyżka powstała.

[6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, określi wysokość zobowiązania Agencji z tytułów, o których mowa w ust. 1, terminy wpłat, o których mowa w ust. 2, oraz organ właściwy do ich poboru, uwzględniając:

- 1) obniżenie zobowiązania Agencji, o którym mowa w ust. 1, w roku, w którym zostanie zakończony wykup całości emisji obligacji;*
- 2) konieczność odrębnego ustalenia wysokości wpłaty w roku, w którym pozostała do uiszczenia kwota jest niższa od kwoty, o której mowa w ust. 2.]*

<6a. Zobowiązanie Agencji, odpowiadające faktycznie poniesionym wydatkom z budżetu państwa na wykup obligacji, o których mowa w ust. 1, zostanie ustalone w roku następującym po roku zakończenia wykupu obligacji.

6b. Jeżeli wysokość zobowiązania, o którym mowa w ust. 6a, będzie niższa od sumy wpłat, które zostały dokonane przez Agencję do dnia 30 czerwca 2003 r., minister właściwy do spraw finansów publicznych dokona zwrotu Agencji różnicy tych kwot w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku zakończenia wykupu obligacji.

6c. Jeżeli wysokość zobowiązania, o którym mowa w ust. 6a, będzie wyższa od sumy wpłat, które zostały dokonane przez Agencję do dnia 30 czerwca 2003 r., Agencja dokona wpłaty różnicy tych kwot na rachunek budżetu państwa w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku zakończenia wykupu obligacji; organem właściwym do poboru tej należności jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

6d. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość zobowiązania, o którym mowa w ust. 6a.>

[7. Do zobowiązań Agencji, o których mowa w ust. 1 i 4, mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa.]

<7. Do zobowiązań Agencji, o których mowa w ust. 1, 4 i 6a, mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.>

USTAWA z dnia 19 sierpnia 1994 r. o OCHRONIE ZDROWIA PSYCHICZNEGO (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.)

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

Art. 6.

1. Samorząd województwa zgodnie z potrzebami wynikającymi w szczególności z liczby i struktury społecznej ludności województwa tworzy i prowadzi zakłady psychiatrycznej opieki zdrowotnej.

[2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, docelową sieć zakładów psychiatrycznej opieki zdrowotnej, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności ich dostępność oraz sposób finansowania.]

3. Zadania, o których mowa w art. 18 ust. 6 pkt 2 i art. 46 ust. 2b, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.

Art. 55.

[1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustala, w drodze rozporządzenia, docelową sieć publicznych zakładów psychiatrycznej opieki zdrowotnej, o której mowa w art. 6.]

2. W ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy Minister Pracy i Polityki Socjalnej w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej jest zobowiązany do opracowania docelowej sieci domów pomocy społecznej dla osób psychicznie chorych oraz środowiskowych domów samopomocy.

[3. Pełna realizacja sieci, o których mowa w ust. 1 i 2, nastąpi w terminie do dnia 31 grudnia 2008 r.]

<3. Pełna realizacja sieci, o której mowa w ust. 2, nastąpi w terminie do dnia 31 grudnia 2010 r.>

USTAWA z dnia 8 sierpnia 1996 r. o RADZIE MINISTRÓW (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199, z późn. zm.)

Art. 39.

1. Ministerstwo tworzy, znosi lub przekształca Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia.

1a. W razie zniesienia lub przekształcenia ministerstwa, Prezes Rady Ministrów określa, w drodze zarządzenia, przeznaczenie składników majątkowych, będących w posiadaniu tego ministerstwa, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej, oraz ustala podmiot i sposób przekazania spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem jego zniesienia lub przekształcenia.

1b-1d. (uchylone).

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

2. W skład ministerstwa wchodzi komórki organizacyjne:

- 1) departamenty - do realizacji merytorycznych zadań ministerstwa;
- 2) biura - do realizacji zadań w zakresie obsługi ministerstwa;
- 3) sekretariaty - do obsługi ministra oraz komitetów, rad i zespołów;
- 4) wydziały - jako komórki organizacyjne wewnątrz komórek wymienionych w pkt 1 i 2.

3. W każdym ministerstwie tworzy się w szczególności:

- 1) gabinet polityczny ministra;
- 2) komórki organizacyjne, biura, wydziały lub wyodrębnione stanowiska do spraw:
 - a) prawnych,
 - b) informacji,
 - c) budżetu i finansów,
 - d) kadr, szkolenia i organizacji,
 - e) integracji europejskiej i współpracy z zagranicą,
 - f) informatyki,
 - g) zamówień publicznych,
 - h) administracyjno-gospodarczych,
 - i) obronnych,
 - j) kontroli, skarg i wniosków,
 - k) ochrony informacji niejawnych,
 - l) audytu wewnętrznego.

4. Bezpośredni nadzór nad komórkami organizacyjnymi wymienionymi w ust. 2 pkt 1-3 oraz ust. 3 pkt 2 sprawuje dyrektor generalny, który zapewnia prawidłowe wykonywanie zadań określonych przez ministra, sekretarza stanu i podsekretarza stanu. Prawa i obowiązki dyrektora generalnego urzędu określają odrębne przepisy.

4a. Dyrektor generalny odpowiada za sprawne funkcjonowanie urzędu oraz gotowość urzędu do wykonywania zadań w przypadku określonym w art. 38.

5. Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia, nadaje ministerstwu statut, w którym określa jego szczegółową strukturę organizacyjną.

[6. Minister ustala, w drodze zarządzenia, regulamin organizacyjny ministerstwa określający zakres zadań i tryb pracy komórek organizacyjnych ministerstwa oraz jednostek organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez ministra.

7. Dyrektor Generalny zatwierdza wewnętrzne regulaminy organizacyjne komórek organizacyjnych ministerstwa oraz jednostek organizacyjnych podległych ministrowi.]

<6. Minister ustala, w drodze zarządzenia, regulamin organizacyjny ministerstwa określający zakres zadań i tryb pracy komórek organizacyjnych ministerstwa oraz, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej, jednostek podległych i nadzorowanych przez ministra.

7. Dyrektor Generalny zatwierdza wewnętrzne regulaminy organizacyjne komórek organizacyjnych ministerstwa oraz, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej, jednostek organizacyjnych podległych ministrowi.>

8. Przepisy ust. 6 i 7 stosuje się odpowiednio do kierowników urzędów centralnych oraz utworzonych na podstawie ustawy państwowych jednostek organizacyjnych podległych kierownikom urzędów centralnych.

USTAWA z dnia 6 czerwca 1997 r. – KODEKS KARNY WYKONAWCZY (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.)

Art. 115.

§ 1. Skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne.

§ 1a. Skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności nie przysługuje prawo wyboru lekarza i pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń opieki zdrowotnej, lekarza dentysty oraz szpitala, określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135).

§ 2. Protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze zapewnia się skazanemu bezpłatnie, jeżeli ich brak mógłby pogorszyć stan zdrowia lub uniemożliwić odbywanie kary pozbawienia wolności, a w innych wypadkach odpłatnie.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób zaopatrzenia osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych w protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze dostarczane tym osobom bezpłatnie, a także warunki odpłatności w wypadkach, gdy nie są spełnione przesłanki do uzyskania ich bezpłatnie, mając na względzie ochronę zdrowia osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, ich możliwości zarobkowe oraz prawidłowość wykonywania tymczasowego aresztowania

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawienie wolności, a także normalne funkcjonowanie w warunkach izolacji więziennej.

§ 4. Świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności.

§ 5. Pozawięzienne zakłady opieki zdrowotnej współdziałają ze służbą zdrowia w zakładach karnych w zapewnieniu skazanym świadczeń zdrowotnych, gdy konieczne jest w szczególności:

- 1) natychmiastowe udzielenie świadczeń zdrowotnych ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia skazanego,
- 2) przeprowadzenie specjalistycznych badań, leczenia lub rehabilitacji skazanego,
- 3) zapewnienie świadczeń zdrowotnych skazanemu, który korzysta z przepustki lub czasowego zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego.

§ 6. W szczególnie uzasadnionych wypadkach dyrektor zakładu karnego, po zasięgnięciu opinii lekarza zakładu karnego, może zezwolić skazanemu, na jego koszt, na leczenie przez wybranego przez niego innego lekarza, niż zakładu określonego w § 4, oraz na korzystanie z dodatkowych leków i innych środków medycznych.

§ 7. Skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym typu zamkniętego świadczenia zdrowotne są udzielane w obecności funkcjonariusza niewykonującego zawodu medycznego; na wniosek funkcjonariusza lub pracownika więziennego zakładu opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, świadczenia zdrowotne mogą być udzielane skazanemu bez obecności funkcjonariusza niewykonującego zawodu medycznego.

§ 8. Skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym typu półotwartego świadczenia zdrowotne mogą być udzielane na wniosek osoby wykonującej świadczenie w obecności funkcjonariusza niewykonującego zawodu medycznego, jeżeli wymaga tego bezpieczeństwo tej osoby.

[§ 9. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady, zakres i tryb udzielania świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności przez zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, mając na uwadze konieczność zapewnienia osobom pozbawionym wolności opieki zdrowotnej także przez pozawięzienne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, jeżeli udzielenie takiej opieki przez zakłady przeznaczone dla osób

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

◁ druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

pozbawionych wolności nie jest możliwe, w szczególności z powodu braku wyposażenia zakładów karnych i aresztów śledczych w specjalistyczny sprzęt medyczny.]

<§ 9. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, zakres i tryb udzielania świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności przez zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, mając na uwadze konieczność zapewnienia osobom pozbawionym wolności świadczeń opieki zdrowotnej także przez pozawięzione zakłady opieki zdrowotnej, jeżeli ich udzielenie przez zakłady przeznaczone dla osób pozbawionych wolności nie jest możliwe.>

§ 10. Minister Sprawiedliwości oraz minister właściwy do spraw zdrowia określą, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady, zakres i tryb współdziałania zakładów opieki zdrowotnej ze służbą zdrowia w zakładach karnych i aresztach śledczych w zapewnieniu świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności, gdy konieczne jest w szczególności natychmiastowe udzielenie świadczenia zdrowotnego ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia osoby pozbawionej wolności, przeprowadzenie specjalistycznego badania, leczenia lub rehabilitacji osoby pozbawionej wolności, a także zapewnienie świadczenia zdrowotnego osobie pozbawionej wolności korzystającej z przepustki lub czasowego zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego lub aresztu śledczego.

USTAWA z dnia 20 czerwca 1997 r. – PRAWO O RUCHU DROGOWYM (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.)

Art. 6.

1. Polecenia lub sygnały może dawać uczestnikowi ruchu lub innej osobie znajdującej się na drodze:

- 1) policjant;
- 2) żołnierz Żandarmerii Wojskowej lub wojskowego organu porządkowego, zabezpieczający przemarsz lub przejazd kolumny wojskowej albo w razie akcji związanej z ratowaniem życia lub mienia;
- 3) funkcjonariusz Straży Granicznej;
- 3a) inspektor Inspekcji Transportu Drogowego;

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

- 3b) umundurowany inspektor kontroli skarbowej lub funkcjonariusz celny;
 - 3c) strażnik gminny (miejski);
 - 4) pracownik kolejowy na przejeździe kolejowym;
 - 5) osoba działająca w imieniu zarządcy drogi lub osoba wykonująca roboty na drodze na zlecenie lub za zgodą zarządcy drogi;
 - 6) osoba nadzorująca bezpieczne przejście dzieci przez jezdnię, w wyznaczonym miejscu;
 - 7) kierujący autobusem szkolnym w miejscach postoju związanych z wsiadaniem lub wysiadaniem dzieci;
 - 8) strażnik leśny lub funkcjonariusz Straży Parku - na terenie odpowiednio lasu lub parku narodowego.
 - 9) strażak Państwowej Straży Pożarnej podczas wykonywania czynności związanych z prowadzeniem akcji ratowniczej;
 - 10) członek ochotniczej straży pożarnej podczas wykonywania czynności związanych z prowadzeniem akcji ratowniczej.
2. Osoby, o których mowa w ust. 1 i ust. 4 pkt 2, powinny być łatwo rozpoznawalne i widoczne z dostatecznej odległości, zarówno w dzień, jak i w nocy.
3. Przepis ust. 2 w zakresie łatwej rozpoznawalności:
- 1) dotyczy osoby wymienionej w ust. 1 pkt 1 tylko poza obszarem zabudowanym;
 - 2) nie dotyczy kierującego autobusem szkolnym, jeżeli sygnał do zatrzymania innych pojazdów dawany jest przez tę osobę bez wychodzenia z odpowiednio oznaczonego pojazdu.
- <3a. Osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 4-8 i ust. 4 pkt 2, mogą dawać polecenia lub sygnały uczestnikowi ruchu lub innej osobie znajdującej się na drodze pod warunkiem ukończenia szkolenia organizowanego przez wojewódzki ośrodek ruchu drogowego.**
- 3b. Szkolenie, o którym mowa w ust. 3a, może być przeprowadzone odpłatnie. Oplatę ponosi podmiot kierujący na szkolenie, a w pozostałych przypadkach – osoba odbywająca szkolenie. Wysokość maksymalnej opłaty za szkolenie jednej osoby nie może przekraczać 30% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.>**

[4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa i porządku w trakcie kierowania ruchem drogowym oraz sprawnego wykonywania czynności w tym zakresie:

- 1) określi, w drodze rozporządzenia, organizację i sposób kierowania ruchem drogowym;*
- 2) może upoważnić, w drodze rozporządzenia, inne osoby do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1, oraz określić okoliczności, szczegółowe warunki i sposób wykonywania tych czynności;*
- 3) określi, w drodze rozporządzenia, wzór ubioru osób, o których mowa w ust. 1 pkt 4-6.]*

<4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa i porządku w trakcie kierowania ruchem drogowym oraz sprawnego wykonywania czynności w tym zakresie, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi organizację i sposób wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1, program i tryb prowadzenia szkolenia w tym zakresie, wzór zaświadczenia o ukończeniu szkolenia, wysokość stawek za szkolenie oraz tryb ich pobierania i zwrotu, biorąc pod uwagę w szczególności średnie realne koszty organizacji i przeprowadzania szkolenia;**
- 2) może upoważnić inne osoby do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1, oraz określić okoliczności, szczegółowe warunki, sposób wykonywania czynności w tym zakresie, jak również warunki, które te osoby muszą spełniać;**
- 3) określi wzór ubioru osób, o których mowa w ust. 1 pkt 4-6.>**

USTAWA z dnia 25 czerwca 1997 r. o WYKORZYSTANIU WPŁYWÓW Z PRYWATYZACJI CZĘŚCI MIENIA SKARBU PAŃSTWA NA CELE ZWIĄZANE Z REFORMĄ SYSTEMU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH (Dz. U. Nr 106, poz. 673 oraz z 2000 r. Nr 31, poz. 383)

[Rozdział 2

Obligacje prywatyzacyjne

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

Art. 9.

- 1. Obligacje prywatyzacyjne, zwane dalej "obligacjami", są skarbowym papierem wartościowym na okaziciela, służącym do zapłaty za zbywane przez Skarb Państwa akcje na warunkach określonych w ustawie i rozporządzeniu o emisji obligacji.*
- 2. Skarb Państwa nie może odmówić przyjęcia zapłaty obligacjami za akcje przeznaczone do zbywania za obligacje.*
- 3. Zapłata obligacjami za akcje zbywane przez Skarb Państwa może nastąpić nie wcześniej niż po upływie 3 miesięcy od daty emisji obligacji.*

Art. 10.

- 1. Emisja obligacji może mieć miejsce jedynie w przypadku, gdy w danym roku budżetowym przychody budżetu państwa z wpływów, o których mowa w art. 2 ust. 1, są niższe niż kwota wydatków budżetu państwa na cele związane z finansowaniem reformy systemu ubezpieczeń społecznych.*
- 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Minister Finansów jest upoważniony do dokonania, w drodze rozporządzenia, określenia kwoty emisji obligacji prywatyzacyjnych lub zwiększenia kwoty emisji innych skarbowych papierów wartościowych.*

Art. 11.

- 1. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Skarbu Państwa określi, w drodze rozporządzenia, warunki emisji obligacji, o których mowa w art. 9, a w szczególności: wartość nominalną obligacji, łączną kwotę, na jaką są emitowane obligacje, wysokość i sposób ich oprocentowania, warunki i terminy wykupu, sposób ustalenia ceny emisyjnej oraz tryb sprzedaży obligacji. W rozporządzeniu emitent określa również spółki, których akcje będą zbywane za obligacje, sposób zapłaty obligacjami za akcje oraz termin, w którym Skarb Państwa udostępni akcje określone w rozporządzeniu.*
- 2. Rozporządzenie o emisji obligacji może przewidywać, że zapłata za obligacje może być dokonana przez zaliczenie na poczet ceny wierzytelności posiadacza obligacji poprzednich emisji, na warunkach określonych w tym rozporządzeniu.*

Art. 12.

Obligacje mogą być nabywane przez krajowe i zagraniczne osoby fizyczne i prawne oraz spółki nie posiadające osobowości prawnej.

Art. 13.

1. *Obligacje podlegają, z mocy prawa, umorzeniu z chwilą dokonania zapłaty za akcje zbywane przez Skarb Państwa lub z chwilą wykupu.*
2. *O umorzeniu obligacji, którymi dokonano zapłaty za akcje, zbywający akcje w imieniu Skarbu Państwa zawiadamia Ministra Finansów.*

Art. 14.

Roszczenie o wykup obligacji ulega przedawnieniu po upływie 10 lat od dnia, w którym przypada termin ich wykupu.]

USTAWA z dnia 21 sierpnia 1997 r. o GOSPODARCE NIERUCHOMOŚCIAMI (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.)

Art. 191.

1. Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej nadaje uprawnienia zawodowe w zakresie szacowania nieruchomości, osobom które spełniły wymogi określone w art. 177.
2. Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej nadaje licencje zawodowe w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami lub licencje zawodowe w zakresie zarządzania nieruchomościami, osobom które spełniły wymogi określone odpowiednio w art. 182 lub art. 187.
3. Spełnienie wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, stwierdza Państwowa Komisja Kwalifikacyjna w postępowaniu kwalifikacyjnym.
4. Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej powołuje i odwołuje, w drodze zarządzenia, Państwową Komisję Kwalifikacyjną z udziałem osób wskazanych przez organizacje zawodowe rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami i zarządców nieruchomości.
5. Postępowanie kwalifikacyjne przeprowadza się na koszt osób ubiegających się o nadanie uprawnień i licencji zawodowych. Koszty są pokrywane przez wniesienie opłaty za postępowanie kwalifikacyjne.
6. Wysokość opłaty za postępowanie kwalifikacyjne nie może być wyższa niż kwota przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w roku poprzedzającym przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu

Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

7. Członkom Państwowej Komisji Kwalifikacyjnej przysługuje wynagrodzenie za przeprowadzanie postępowania kwalifikacyjnego.
8. Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej określi, w drodze rozporządzenia:

[1) wysokość opłaty za postępowanie kwalifikacyjne, umożliwiającej pokrycie kosztów postępowania kwalifikacyjnego i wydatków związanych z funkcjonowaniem Państwowej Komisji Kwalifikacyjnej, tryb jej pobierania oraz przypadki uzasadniające zwrot tej opłaty, uwzględniając etapy i terminy postępowania kwalifikacyjnego;]

<1) wysokość opłaty za postępowanie kwalifikacyjne, umożliwiającej pokrycie kosztów postępowania kwalifikacyjnego i wydatków związanych z funkcjonowaniem Państwowej Komisji Kwalifikacyjnej, tryb jej pobierania oraz przypadki uzasadniające zwrot tej opłaty, a także tryb jej zwrotu, uwzględniając etapy i terminy postępowania kwalifikacyjnego;>

- 2) wysokość wynagrodzenia członków Państwowej Komisji Kwalifikacyjnej, uwzględniając liczbę osób przystępujących do postępowania kwalifikacyjnego oraz sposób przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego.

Art. 196.

1. Programy studiów podyplomowych, o których mowa w art. 177 ust. 1 pkt 4, art. 182 ust. 1 pkt 4 i art. 187 ust. 1 pkt 4, uwzględniają co najmniej minimalne wymogi programowe ustalone przez ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej.
2. Programy kursów specjalistycznych, szkoleń lub seminariów, mających na celu doskonalenie kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 175 ust. 2, art. 181 ust. 2 oraz art. 186 ust. 2, uwzględniają wymogi programowe ustalone przez ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej oraz podlegają zgłoszeniu temu ministrowi.
- <3. Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej określi, w drodze rozporządzenia:**

- 1) **minimalne wymagania programowe dla studiów podyplomowych w zakresie wyceny nieruchomości, pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz zarządzania nieruchomościami, w tym czas trwania tych studiów, program ogólny i program szczegółowy studiów podyplomowych, z uwzględnieniem tematyki wykładów oraz minimalnej liczby godzin ich trwania, biorąc pod uwagę kwalifikacje i umiejętności, jakie powinni posiadać absolwenci tych studiów, niezbędne dla prawidłowego i rzetelnego wykonywania działalności zawodowej w powyższych zakresach;**
- 2) **wymagania programowe dla kursów specjalistycznych, szkoleń lub seminariów, mających na celu doskonalenie kwalifikacji zawodowych rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami oraz zarządców nieruchomości, w tym grupy tematyczne tych kursów specjalistycznych, szkoleń lub seminariów, biorąc pod uwagę kwalifikacje i umiejętności, jakie powinni posiadać rzeczoznawcy majątkowi, pośrednicy w obrocie nieruchomościami oraz zarządcy nieruchomości, niezbędne dla prawidłowego i rzetelnego wykonywania działalności zawodowej w powyższych zakresach.>**

Art. 197.

Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, mając na względzie zapewnienie obiektywnego, rzetelnego i sprawnego sprawdzenia przygotowania kandydatów na rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami i zarządców nieruchomości oraz zapewnienie obiektywnej oceny skarg na działalność osób, którym nadano uprawnienia i licencje zawodowe, a także uwzględniając rzeczywiste koszty postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i warunki odbywania praktyk zawodowych w zakresie szacowania nieruchomości, pośrednictwa w obrocie nieruchomościami i zarządzania nieruchomościami, regulamin organizacji tych praktyk, ich program oraz sposób dokumentowania odbycia praktyki zawodowej, w tym wzór dziennika praktyk i koszt jego wydania;
- 2) sposób i tryb przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego, sposób ustalania i rodzaje kosztów tego postępowania, organizację Państwowej Komisji Kwalifikacyjnej oraz regulamin jej działania;

- 3) wzory świadectw uprawnień zawodowych w zakresie szacowania nieruchomości oraz licencji zawodowych w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami i zarządzania nieruchomościami;
- 4) sposób prowadzenia centralnych rejestrów rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami oraz zarządców nieruchomości;
- 5) sposób postępowania przy wydawaniu duplikatów świadectw i licencji zawodowych w przypadku ich utraty;
- [6) *sposoby doskonalenia kwalifikacji zawodowych przez rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami i zarządców nieruchomości, sposób dokumentowania oraz kryteria oceny spełnienia tego obowiązku;*]
- <6) **sposoby doskonalenia kwalifikacji zawodowych przez rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami i zarządców nieruchomości, sposób dokumentowania oraz kryteria oceny spełnienia tego obowiązku, formy i zasady zgłaszania i potwierdzania przez organizatorów doskonalenia aktualności programów, o których mowa w art. 196 ust. 2, formy i zasady prowadzenia i publikacji rejestru zgłoszonych programów oraz wzory dokumentów stosowanych w tym postępowaniu.**>
- 7) (uchylony);
- 8) sposób i tryb przeprowadzania postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej, sposoby ustalania i rodzaje kosztów tego postępowania, organizację Komisji Odpowiedzialności Zawodowej oraz regulamin jej działania, wysokość wynagrodzenia członków Komisji Odpowiedzialności Zawodowej i obrońców z urzędu oraz sposób jego ustalania.

USTAWA z dnia 22 sierpnia 1997 r. o OCHRONIE OSÓB I MIENIA (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 i Nr 180, poz. 1112)

Art. 6.

1. *Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji*, na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz zainteresowanych ministrów lub kierowników urzędów centralnych, może wprowadzić dla jednostek organizacyjnych

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

podległych lub podporządkowanych wnioskującemu organowi albo przez niego nadzorowanych regulaminy ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony obszarów, obiektów i urządzeń, o których mowa w art. 5.

[2. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i wymagania, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne.]

<2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, określi, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne, uwzględniając konieczność zapewnienia należytego poziomu bezpieczeństwa chronionych wartości pieniężnych.>

USTAWA z dnia 27 sierpnia 1997 r. o REHABILITACJI ZAWODOWEJ I SPOŁECZNEJ ORAZ ZATRUDNIANIU OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92, z późn. zm.)

Art. 35c.

1. Zarządy województw i zarządy powiatów przedstawiają Prezesowi Zarządu Funduszu sprawozdania rzeczowo finansowe o zadaniach zrealizowanych z otrzymanych z Funduszu środków.
- [2. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady sporządzania sprawozdań rzeczowo-finansowych o zadaniach zrealizowanych ze środków Funduszu, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności terminy i sposoby ich przedstawiania oraz wzór tego sprawozdania, a także zasady i sposoby rozliczeń finansowych samorządu z Funduszem w zakresie wykorzystania środków, w tym zwrotu niewykorzystanych środków.]*

[Art. 38a.

- 1. Starosta przekazuje wojewodzie informacje o szkoleniach, zatrudnieniu i osobach niepełnosprawnych, o których mowa w art. 38.*
- 2. Wojewoda, na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, przesyła Pełnomocnikowi kwartalne informacje zbiorcze.*
- 3. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, wzory i sposób przedstawiania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, mając na względzie*

zapewnienie prawidłowego planowania liczby i rodzaju szkoleń osób niepełnosprawnych oraz prawidłowego wykorzystania środków na ten cel.]

USTAWA z dnia 28 sierpnia 1997 r. O ZATRUDNIANIU OSÓB POZBAWIONYCH WOLNOŚCI (Dz. U. Nr 123, poz. 777, z 2003 r. Nr 202, poz. 1957, z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 oraz z 2006 r. Nr 66, poz. 471)

[Art. 10.

Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość składki na ubezpieczenie społeczne oraz sposób jej naliczania dla osób pozbawionych wolności oraz dla nieletnich zatrudnionych w gospodarstwach pomocniczych zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.]

USTAWA z dnia 26 października 2000 r. O SPOSOBIE OBLICZANIA WARTOŚCI ROCZNEGO PRODUKTU KRAJOWEGO BRUTTO (Dz. U. Nr 114, poz. 1188)

[Art. 4.

Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółową metodykę obliczania wartości rocznego PKB, w tym w szczególności kategorie, jednostki klasyfikacyjne i schematy rachunków stosowane do obliczania PKB, uwzględniając obowiązujące standardy międzynarodowe.]

[Art. 5.

Prezes Głównego Urzędu Statystycznego oblicza wartość rocznego PKB w sposób, o którym mowa w art. 2 i art. 3, zgodnie z metodyką, o której mowa w art. 4, i ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" pierwszy szacunek za dany rok w terminie do dnia 15 maja roku następnego.]

<Art. 5.

Prezes Głównego Urzędu Statystycznego oblicza wartość rocznego PKB w sposób, o którym mowa w art. 2 i art. 3, i ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” pierwszy szacunek za dany rok w terminie do dnia 15 maja roku następnego.>

Art. 6.

[1. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego oblicza średnią wartość PKB na jednego mieszkańca zgodnie z metodyką, o której mowa w art. 4, za okres ostatnich trzech lat dla obszarów określonych w trybie ust. 2 i ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" w terminie do dnia 31 października drugiego roku po roku kończącym okres ostatnich trzech lat, z zastrzeżeniem ust. 3.]

<1. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego oblicza średnią wartość PKB na jednego mieszkańca za okres ostatnich trzech lat dla obszarów określonych w trybie ust. 2 i ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” w terminie do dnia 31 października drugiego roku po roku kończącym okres ostatnich trzech lat, z zastrzeżeniem ust. 3.>

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, obszary, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem Nomenklatury Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych na poziomie województw (NTS2) i podregionów (NTS3).

3. W pierwszych trzech latach obowiązywania ustawy Prezes Głównego Urzędu Statystycznego jest obowiązany do obliczenia i ogłoszenia szacunku PKB, o którym mowa w ust. 1:

- 1) za rok 1998 - w terminie do dnia 31 grudnia 2000 r.,
- 2) za lata 1998-1999 - w terminie do dnia 31 października 2001 r.,
- 3) za lata 1998-2000 - w terminie do dnia 31 października 2002 r.

USTAWA z dnia 9 listopada 2000 r. O BEZPIECZEŃSTWIE MORSKIM (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693, z późn. zm.)

Art. 15.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, kierując się koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa statków oraz życia osób na statkach, określi, w drodze rozporządzeń:

- 1) wymagania w zakresie budowy statku, jego stałych urządzeń i wyposażenia dla statków nieobjętych umowami międzynarodowymi, o których mowa w art. 6, bądź uzna za obowiązujące w tym zakresie wymagania określone w przepisach technicznych polskiej instytucji klasyfikacyjnej;
- 2) sposób uznawania i upoważniania instytucji klasyfikacyjnej do wykonywania zadań administracji morskiej;

[3) rodzaje i zakres przeglądów statków dokonywanych przez instytucję klasyfikacyjną.]

2. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, mając na uwadze względy, o których mowa w ust. 1, może, w drodze rozporządzenia:

- 1) uznać za obowiązujące szczegółowe przepisy techniczne w zakresie budowy statku, jego stałych urządzeń i wyposażenia wydawane przez polską instytucję klasyfikacyjną oraz warunki uznawania przepisów technicznych wydawanych przez

zagraniczne instytucje klasyfikacyjne sprawujące nadzór techniczny nad statkami o polskiej przynależności;

- 2) zwiększyć wymagania w zakresie budowy statku, jego stałych urządzeń i wyposażenia wobec statków podlegających umowom międzynarodowym, o których mowa w art. 6, w stosunku do wymagań określonych tymi umowami;
- 3) wyłączyć spod działania niektórych postanowień umów międzynarodowych, o których mowa w art. 6, statki podlegające tym umowom, zgodnie z przepisami tych umów;
- 4) poddać działaniu umów międzynarodowych, o których mowa w art. 6, statki niepodlegające tym umowom, w zakresie określonym w rozporządzeniu.

USTAWA z dnia 21 grudnia 2000 r. O DOZORZE TECHNICZNYM (Dz. U. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.)

Art. 34.

1. Za czynności jednostek dozoru technicznego, z wyłączeniem czynności wykonywanych przez Wojskowy Dozór Techniczny, o którym mowa w art. 48, pobierane są opłaty.
2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, uiszczają osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, na rzecz których wykonywane są czynności dozoru technicznego.
- [3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności rodzaje urządzeń technicznych oraz czynności wykonywane przez jednostki dozoru technicznego, za które pobierane są opłaty.]*
- <3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności rodzaje urządzeń technicznych oraz czynności wykonywane przez jednostki dozoru technicznego, za które pobierane są opłaty.>**

USTAWA z dnia 6 września 2001 r. – PRAWO FARMACEUTYCZNE (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.)

Art. 39.

1. Wnioskodawca ubiegający się o zezwolenie na wytwarzanie powinien:

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

- 1) złożyć wniosek o wydanie zezwolenia, zawierający firmę wnioskodawcy wraz z podaniem numeru identyfikacji podatkowej (NIP) oraz określający rodzaj i nazwę produktu leczniczego, postać farmaceutyczną, miejsca wytwarzania, zakres wytwarzania oraz miejsca kontroli;
- 2) dostarczyć szczegółowe dane o zapewnieniu jakości, w tym spełnieniu wymagań Dobrej Praktyki Wytwarzania, o których mowa w ust. 4 pkt 1;
- 3) dysponować odpowiednimi pomieszczeniami i urządzeniami technicznymi i kontrolnymi niezbędnymi do wytwarzania, kontroli i przechowywania produktów leczniczych wymienionych we wniosku;
- 4) zatrudniać osobę wykwalifikowaną, odpowiedzialną za zapewnienie przed wprowadzeniem na rynek, że każda seria produktu leczniczego została wytworzona i skontrolowana zgodnie z przepisami ustawy oraz wymaganiami zawartymi w specyfikacjach i dokumentach stanowiących podstawę dopuszczenia do obrotu tego produktu.

1a. Wnioskodawca ubiegający się o zezwolenie na import powinien:

- 1) złożyć wniosek o wydanie zezwolenia, zawierający firmę wnioskodawcy wraz z podaniem numeru identyfikacji podatkowej (NIP) oraz określający rodzaj i nazwę produktu leczniczego, postać farmaceutyczną, miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie importu, zakres importu oraz miejsca kontroli;
 - 2) dostarczyć szczegółowe dane o zapewnieniu jakości, w tym spełnieniu wymagań Dobrej Praktyki Wytwarzania, o których mowa w ust. 4 pkt 1;
 - 3) dysponować odpowiednimi pomieszczeniami i urządzeniami technicznymi i kontrolnymi niezbędnymi do prowadzenia importu, kontroli i przechowywania produktów leczniczych wymienionych we wniosku;
 - 4) zatrudniać osobę wykwalifikowaną, odpowiedzialną za zapewnienie przed wprowadzeniem na rynek, że każda seria produktu leczniczego została skontrolowana zgodnie z przepisami ustawy oraz wymaganiami zawartymi w specyfikacjach i dokumentach stanowiących podstawę dopuszczenia do obrotu tego produktu.
2. Zezwolenie na wytwarzanie i zezwolenie na import wydaje się na czas nieokreślony po stwierdzeniu przez Inspekcję Farmaceutyczną, że podmiot ubiegający się o zezwolenie spełnia odpowiednio wymagania, o których mowa w ust. 1 lub ust. 1a.
3. Jeżeli wniosek o zezwolenie dotyczy większej liczby produktów leczniczych, nazwy produktów leczniczych objętych wnioskiem mogą być podane w załączniku do wniosku.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) wymagania Dobrej Praktyki Wytwarzania, uwzględniając odpowiednie wytyczne Wspólnoty Europejskiej;
 - 2) wymagania, jakim powinna odpowiadać osoba, o której mowa w ust. 1 pkt 4 i ust. 1a pkt 4, uwzględniając w szczególności wykształcenie oraz doświadczenie zawodowe, mając na uwadze prawidłowe wykonywanie jej obowiązków;
 - 3) wzór wniosku o wydanie zezwolenia na wytwarzanie produktów leczniczych i wzór wniosku o wydanie zezwolenia na import produktów leczniczych, z uwzględnieniem dokumentów potwierdzających dane, o których mowa w ust. 1 i 1a, oraz rodzaje*

dokumentów dołączonych do wniosku, uwzględniając rodzaj produktu leczniczego oraz zakres wytwarzania i importu objęty zezwoleniem;

4) *wzór wniosku o zmianę zezwolenia na wytwarzanie produktu leczniczego i wzór wniosku o zmianę zezwolenia na import produktów leczniczych, z uwzględnieniem danych dotyczących zmian.]*

<3) wzór wniosku o wydanie zezwolenia na wytwarzanie produktów leczniczych i badanych produktów leczniczych oraz wzór wniosku o wydanie zezwolenia na import produktów leczniczych i badanych produktów leczniczych, z uwzględnieniem dokumentów potwierdzających dane, o których mowa w ust. 1 i 1a, oraz rodzaje dokumentów dołączanych do wniosku, uwzględniając rodzaj produktu leczniczego oraz zakres wytwarzania i importu objęty zezwoleniem;

4) wzór wniosku o zmianę zezwolenia na wytwarzanie produktu leczniczego i badanego produktu leczniczego oraz wzór wniosku o zmianę zezwolenia na import produktu leczniczego i badanego produktu leczniczego, z uwzględnieniem danych dotyczących zmian.>

Art. 40.

1. Zezwolenie na wytwarzanie zawiera:

- 1) nazwę i adres wytwórcy;
- 2) wskazanie miejsc wytwarzania i kontroli;
- 3) rodzaj i nazwę produktu leczniczego;
- 4) szczegółowy zakres wytwarzania objęty zezwoleniem;
- 5) numer zezwolenia oraz datę jego wydania.

1a. Zezwolenie na import zawiera:

- 1) nazwę i adres importera;
- 2) wskazanie miejsc prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie importu;
- 3) rodzaj i nazwę produktu leczniczego;
- 4) szczegółowy zakres importu objęty zezwoleniem;
- 5) numer zezwolenia oraz datę jego wydania.

2. Jeżeli zezwolenie dotyczy większej liczby produktów leczniczych, nazwy produktów leczniczych objęte zezwoleniem mogą być określone w załączniku do zezwolenia.

[3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór zezwolenia na wytwarzanie produktu leczniczego i wzór zezwolenia na import produktu leczniczego, uwzględniając w szczególności dane określone w ust. 1 i 1a.]

<3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór zezwolenia na wytwarzanie produktu leczniczego i badanego produktu leczniczego oraz wzór zezwolenia na import produktu leczniczego i badanego produktu leczniczego, uwzględniając wytyczne zawarte w zbiorze procedur, o których mowa w art. 115 pkt 6.>

USTAWA z dnia 6 września 2001 r. O TRANSPORCIE DROGOWYM (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.)

Art. 27.

1. Przy wykonywaniu przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wymagany jest formularz jazdy zawierający w szczególności dane dotyczące oznaczenia przedsiębiorcy, numeru rejestracyjnego pojazdu, rodzaju usługi, miejsca początkowego i miejsca docelowego przewozu drogowego oraz listę imienną przewożonych osób.
- [2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza jazdy mając na uwadze przepisy Unii Europejskiej, o których mowa w art. 20 ust. 2.]*

USTAWA z dnia 24 maja 2002 r. O AGENCJI BEZPIECZEŃSTWA WEWNĘTRZNEGO ORAZ AGENCJI WYWIADU (Dz. U. Nr 74, poz. 676, z późn. zm.)

Art. 20.

1. Prezes Rady Ministrów nadaje, w drodze zarządzeń, każdej z Agencji statut, który określa jej organizację wewnętrzną.
2. Szefowie Agencji, w drodze zarządzeń, każdy w zakresie swojej właściwości, nadają regulaminy organizacyjne jednostkom organizacyjnym każdej z Agencji, w których określają jej strukturę wewnętrzną i szczegółowe zadania.
- [3. Szefowie Agencji, w drodze zarządzeń, każdy w zakresie swojej właściwości, tworzą, przekształcają i likwidują ośrodki szkolenia Agencji, określając ich strukturę, zadania oraz zasady funkcjonowania w zakresie nieobjętym innymi przepisami.]*
- <3. Szefowie Agencji, w drodze zarządzeń, każdy w zakresie swojej właściwości, mogą tworzyć, przekształcać i likwidować ośrodki szkolenia Agencji, określając ich strukturę, zadania oraz zasady funkcjonowania w zakresie nieobjętym innymi przepisami.>**
4. Szefowie Agencji, każdy w zakresie swojej właściwości, mogą tworzyć zespoły o charakterze stałym lub doraźnym, określając ich nazwę, skład osobowy oraz szczegółowy zakres i tryb działania.

Art. 48.

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

1. Stosunek służbowy funkcjonariusza ABW albo AW, zwanego dalej "funkcjonariuszem", powstaje w drodze mianowania na podstawie dobrowolnego zgłoszenia się do służby.
 2. Początek służby funkcjonariusza liczy się od dnia określonego w rozkazie personalnym o przyjęciu do służby i mianowaniu na stanowisko służbowe w ABW albo AW.
 3. Mianowanie może nastąpić po odbyciu zasadniczej służby wojskowej albo po przeniesieniu do rezerwy.
 4. Warunku określonego w ust. 3 nie stosuje się do kobiet. Od warunku tego można odstąpić również w stosunku do absolwentów szkół wyższych.
 5. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzeń, odrębnie dla każdej Agencji, wzór legitymacji służbowej i innych dokumentów funkcjonariuszy, organy właściwe do ich wydawania, wymiany i unieważniania oraz dokonywania w nich wpisów, przypadki, w których legitymacja służbowa lub inne dokumenty podlegają zwrotowi, wymianie lub unieważnieniu, a także tryb postępowania w przypadku ich utraty, jak również sposób posługiwania się legitymacją służbową oraz innymi dokumentami.
- [6. Szef ABW i Szef AW, każdy w zakresie swojego działania, określą, w drodze zarządzeń, znaki i inne dokumenty identyfikacyjne funkcjonariuszy.]*

<6. Szefowie Agencji, w drodze zarządzeń, każdy w zakresie swojej właściwości, mogą określić znaki lub inne dokumenty identyfikacyjne funkcjonariuszy.>

Art. 70.

1. Funkcjonariusze odbywający szkolenie zawodowe mogą pełnić służbę w systemie skoszarowanym.
- [2. Szef właściwej Agencji określi, w drodze zarządzenia, sposób organizacji służby i jej pełnienia w systemie skoszarowanym, z uwzględnieniem czasu pełnienia tej służby oraz porządku dnia.]*
- <2. Szefowie Agencji, w drodze zarządzeń, każdy w zakresie swojej właściwości, mogą określić sposób organizacji służby i jej pełnienia w systemie skoszarowanym, z uwzględnieniem czasu pełnienia tej służby oraz porządku dnia.>**

[Art. 100.

Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzeń, odrębnie dla każdej Agencji, warunki i tryb udzielania funkcjonariuszom urlopów, o których mowa w art. 97 ust. 1 i art. 98, uwzględniając:

- 1) przełożonych właściwych w sprawach urlopów,*
- 2) sposób postępowania w przypadku odwołania z urlopu,*
- 3) warunki udzielania płatnych urlopów szkoleniowych,*
- 4) warunki udzielenia funkcjonariuszowi urlopu bezpłatnego,*
- 5) sposób obliczania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.]*

<Art. 100.

Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzeń, odrębnie dla każdej Agencji:

- 1) tryb udzielania urlopów, o których mowa w art. 95 ust. 1, art. 97 ust. 1 i 2 oraz art. 98, a także przełożonych właściwych w sprawach tych urlopów,
 - 2) sposób postępowania w przypadku odwołania funkcjonariusza z urlopu wypoczynkowego lub wstrzymania udzielenia tego urlopu,
 - 3) sposób obliczania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,
 - 4) wzór orzeczenia komisji lekarskiej ABW albo AW zawierającego wniosek w sprawie udzielenia funkcjonariuszowi urlopu zdrowotnego
- uwzględniając konieczność zapewnienia niezakłóconego funkcjonowania jednostki organizacyjnej Agencji oraz, w przypadku urlopu wypoczynkowego, prawo funkcjonariuszy do wypoczynku.>

USTAWA z dnia 20 grudnia 2002 r. O ORGANIZACJI NIEKTÓRYCH RYNKÓW ROLNYCH (Dz. U. Nr 240, poz. 2059, z późn. zm.)

Art. 12.

Minister właściwy do spraw rynków rolnych, w drodze rozporządzenia:

1) określi:

a) obszary wchodzące w skład poszczególnych centrów interwencyjnych, mając na względzie obszary towarowej produkcji zbóż oraz możliwości ich składowania.

[b) corocznie współczynnik średniej wydajności długiego włókna lnianego, krótkiego włókna lnianego oraz włókna konopi z 1 ha upraw lnu i konopi włóknistych, mając na względzie wielkość krajowego limitu produkcji tych włókien oraz wielkość powierzchni upraw lnu lub konopi włóknistych objętych dopłatami do przetwarzania,]

<b) dla każdego roku gospodarczego współczynnik średniej wydajności długiego włókna lnianego, krótkiego włókna lnianego oraz włókna konopi z 1 ha upraw lnu i konopi włóknistych, mając na względzie wielkość krajowego limitu produkcji tych włókien oraz wielkość powierzchni upraw lnu lub konopi włóknistych objętych dopłatami do przetwarzania,>

c) metodę oznaczania procentowej zawartości zanieczyszczeń krótkiego włókna lnianego lub włókna konopnego, mając na względzie jednakowy sposób określania procentowej zawartości zanieczyszczeń,

d-n) (uchylone).

2) (uchylony).

3) może określić:

a) wyższy niż 7,5 % poziom procentowej zawartości zanieczyszczeń krótkiego włókna lnianego lub włókna konopnego, do uzyskania którego przysługuje przetwórcy, wpisanemu do rejestru, o którym mowa w art. 5 ust. 1, albo osobie

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

traktowanej jako przetwórcza, dopłata do przetwarzania w zakresie określonym przepisami Unii Europejskiej, mając na względzie zapotrzebowanie na krótkie włókno lniane lub włókno konopne,

- b) ilości długiego włókna lnianego, które przenosi się z krajowej gwarantowanej ilości długiego włókna lnianego do krajowej gwarantowanej ilości krótkiego włókna lnianego i włókna konopnego przy zastosowaniu przelicznika, o którym mowa w art. 3 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia Rady 1673/2000, mając na względzie pełne wykorzystanie przyznanых Rzeczypospolitej Polskiej krajowych gwarantowanych ilości włókna,
- c) ilości krótkiego włókna lnianego lub włókna konopnego, które przenosi się z krajowej gwarantowanej ilości krótkiego włókna lnianego i włókna konopnego do krajowej gwarantowanej ilości długiego włókna lnianego przy zastosowaniu przelicznika, o którym mowa w art. 3 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia Rady 1673/2000, mając na względzie pełne wykorzystanie przyznanых Rzeczypospolitej Polskiej krajowych gwarantowanych ilości włókna.

USTAWA z dnia 28 marca 2003 r. O TRANSPORCIE KOLEJOWYM (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.)

[Art. 42.

- 1. Ze środków publicznych mogą być finansowane lub współfinansowane inwestycje w zakresie rozwoju przewozów kolejowych, jeżeli wynika to z narodowych programów aktywizacji gospodarczej miast bądź regionów lub z Narodowego Planu Rozwoju.*
- 2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb, sposób i warunki finansowania lub współfinansowania inwestycji, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę w szczególności kryterium efektywności ekonomicznej.]*

USTAWA z dnia 26 czerwca 2003 r. O NASIENNICTWIE (Dz. U. z 2007 r. Nr 41, poz. 271, Nr 80, poz. 541 i Nr 191, poz. 1362)

Art. 40.

- 1. Oceny tożsamości odmianowej dokonuje Główny Inspektor.
- 2. Główny Inspektor może zlecić wykonanie oceny tożsamości odmianowej Centralnemu Ośrodkowi.

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

⇒ druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

3. Główny Inspektor przekazuje Centralnemu Ośrodkowi wykaz prób partii materiału siewnego wysłanych do oceny tożsamości odmianowej.
4. Informacje o zaobserwowanych w trakcie oceny tożsamości odmianowej wadach partii materiału siewnego Centralny Ośrodek niezwłocznie przekazuje na piśmie:
 - 1) Głównemu Inspektorowi;
 - 2) właścicielowi badanej partii;
 - 3) hodowcy badanej odmiany.
5. Wyniki oceny następczej, o której mowa w art. 39 ust. 7 pkt 2, Główny Inspektor umieszcza na stronie internetowej Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa.
6. Oceny tożsamości odmianowej materiału szkółkarskiego kategorii elitarny dokonuje dostawca.
7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) sposób i warunki prowadzenia oceny tożsamości odmianowej,
 - 2) wielkość prób, w tym prób wzorcowych, sposób ich pakowania i oznakowania, terminy ich przesyłania do właściwej jednostki organizacyjnej Centralnego Ośrodka,
 - 3) zakres i terminy przekazywania informacji Głównemu Inspektorowi o próbach urzędowych przyjętych do oceny tożsamości odmianowej- biorąc pod uwagę zróżnicowanie gatunków roślin rolniczych i warzywnych oraz terminy przyjmowania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego.
- [8. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, metody laboratoryjnej oceny tożsamości odmianowej, uwzględniające międzynarodowo uznane metodyki o dokładnych i powtarzalnych testach kontroli oceny tożsamości odmianowej, mając na uwadze usprawnienie kontroli materiału siewnego znajdującego się w obrocie.]*
- <8. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, metody laboratoryjnej oceny tożsamości odmianowej, uwzględniające międzynarodowo uznane metody o dokładnych i powtarzalnych testach kontroli oceny tożsamości odmianowej, mając na uwadze usprawnienie kontroli materiału siewnego znajdującego się w obrocie.>**

Art. 57.

1. Do obrotu dopuszcza się:
 - 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany, kategorii standard i kategorii handlowy odmian rolniczych i warzywnych wpisanych do krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu, z zastrzeżeniem ust. 2;
 - 2) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian skreślonych z krajowego rejestru, po zdegradowaniu go do najniższego stopnia rozmnożenia z wyłączeniem materiału szkółkarskiego;
 - 3) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin sadowniczych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów państw członkowskich albo państw trzecich lub chronionych na podstawie przepisów o ochronie prawnej odmian roślin;

- 4) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian winorośli oraz materiał rozmnożeniowy winorośli, jeżeli może być dopuszczony do obrotu na podstawie przepisów decyzji Komisji 75/287/EWG z dnia 18 kwietnia 1975 r. w sprawie derogacji Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Niderlandów, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ze stosowania zapisów dyrektywy Rady z dnia 9 kwietnia 1968 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym winorośli (Dz. Urz. WE L 122 z 14.05.1975) oraz decyzji Komisji 2005/325/WE z dnia 8 marca 2005 r. zwalniającej Republikę Czeską, Republikę Estońską, Republikę Cypryjską, Republikę Łotewską, Republikę Litewską, Republikę Malty i Rzeczpospolitą Polską z obowiązku stosowania do niektórych gatunków dyrektyw Rady 66/401/EWG, 66/402/EWG, 68/193/EWG, 1999/105/WE i 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, materiałem siewnym zbóż, materiałem do wegetatywnego rozmnażania winorośli, leśnym materiałem rozmnożeniowym oraz materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz. Urz. UE L 109 z 29.04.2005, str. 1);
- 5) materiał szkółkarski CAC;
- 6) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych pochodzących z państw trzecich objętych systemem OECD, nieprzeznaczony do obrotu na obszarze Unii Europejskiej;
- 7) materiał rozmnożeniowy i nasadzeniowy roślin warzywnych uzyskany z materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian wpisanych do krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu albo skreślonych z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu;
- 8) materiał rozmnożeniowy i nasadzeniowy roślin ozdobnych lub gatunków roślin użytkowanych w celach ozdobnych oraz odmian roślin:
 - a) tradycyjnie uprawianych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
 - b) chronionych na podstawie przepisów o ochronie prawnej odmian, lub
 - c) wpisanych do rejestrów państw członkowskich albo państw trzecich, lub
 - d) znajdujących się na liście odmian prowadzonej przez dostawcę;
- 9) materiał siewny odmian miejscowych roślin pastewnych wpisanych do krajowego rejestru;
- 10) mieszanę uznaną za materiał siewny;
- 11) materiał szkółkarski sprowadzany z krajów trzecich, który spełnia wymagania określone co najmniej dla materiału szkółkarskiego CAC;
- 12) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany posiadający jedynie świadectwo oceny polowej (niezakwalifikowany ostatecznie), pod warunkiem doprowadzenia go przez nabywcę do stanu odpowiadającego wymaganiom jakościowym i uzyskania świadectwa oceny laboratoryjnej przed sprzedażą ostatecznemu odbiorcy na cele siewne;
- 13) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany, w odniesieniu do którego nie została zakończona ocena laboratoryjna w zakresie zdolności kiełkowania pod warunkiem uzupełnienia wyniku kiełkowania przed sprzedażą materiału siewnego ostatecznemu odbiorcy na cele siewne;

- 14) materiał siewny odmian wpisanych do wspólnotowego katalogu lub krajowego rejestru, wytworzony w państwie trzecim, w którym obowiązuje system oceny równoważny z systemem obowiązującym w Unii Europejskiej;
 - 15) materiał siewny kategorii kwalifikowany roślin rolniczych i kategorii standard roślin warzywnych, o których mowa w art. 48a;
 - 16) materiał siewny cebuli siedmiolatki (czosnek dęty), czosnku pospolitego, karczocha hiszpańskiego (kard), rabarbaru, szalotki, szczypioru, kukurydzy cukrowej, kukurydzy pękającej, który spełnia wymagania jakościowe dla materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych;
 - 17) materiał siewny wytworzony w ramach tymczasowego eksperymentu.
- 1a. Do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dopuszcza się materiał siewny kategorii standard odmian miejscowych roślin warzywnych wpisanych do krajowego rejestru.
 2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do materiału siewnego odmian wpisanych do krajowego rejestru, wytwarzanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z przeznaczeniem do obrotu w innych państwach członkowskich.
 - 2a. Wytwarzanie materiału siewnego w ramach tymczasowego eksperymentu wymaga uzyskania pozwolenia.
 - 2b. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 2a, wydaje, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor na wniosek zainteresowanego podmiotu.
 - 2c. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 2a, wydaje się, jeżeli tymczasowy eksperyment jest dopuszczony do przeprowadzania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
 - 2d. W pozwoleniu, o którym mowa w ust. 2a, określa się rodzaj i zakres tymczasowego eksperymentu.
 - 2e. Podmiot, który uzyskał pozwolenie, o którym mowa w ust. 2a, jest obowiązany składać wojewódzkiemu inspektorowi informacje o przebiegu tymczasowego eksperymentu.
 - 2f. Tymczasowy eksperyment jest prowadzony zgodnie z warunkami jego przeprowadzania.
 - 2g. Wojewódzki inspektor cofa pozwolenie, o którym mowa w ust. 2a, jeżeli nie są spełniane warunki przeprowadzania tymczasowego eksperymentu.
 - [2h. *Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, tymczasowe eksperymenty, w ramach których może być wytwarzany materiał siewny, w tym:*
 - 1) *warunki przeprowadzania tymczasowego eksperymentu lub*
 - 2) *czas trwania tymczasowego eksperymentu, lub*
 - 3) *zakres i terminy składania wojewódzkiemu inspektorowi informacji z przebiegu tymczasowego eksperymentu przez podmiot, który uzyskał pozwolenie, o którym mowa w ust. 2a, lub*
 - 4) *zakres kontroli przeprowadzania tymczasowego eksperymentu, lub*
 - 5) *dodatkowe informacje umieszczane na etykietach, w które zaopatruje się materiał siewny wytworzony w ramach tymczasowego eksperymentu**- uwzględniając przepisy Unii Europejskiej dotyczące tymczasowych eksperymentów w zakresie wytwarzania, oceny i obrotu materiałem siewnym.]*

<2h. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, tymczasowe eksperymenty, w ramach których może być wytwarzany materiał siewny, w tym:

- 1) wymagania dotyczące wytwarzania i jakości materiału siewnego wykorzystywanego w ramach tymczasowego eksperymentu oraz warunki przeprowadzania tymczasowego eksperymentu lub**
- 2) czas trwania tymczasowego eksperymentu, lub**
- 3) zakres i terminy składania wojewódzkiemu inspektorowi informacji z przebiegu tymczasowego eksperymentu przez podmiot, który uzyskał pozwolenie, o którym mowa w ust. 2a, lub**
- 4) zakres kontroli przeprowadzania tymczasowego eksperymentu, lub**
- 5) dodatkowe informacje umieszczane na etykietach, w które zaopatruje się materiał siewny wytworzony w ramach tymczasowego eksperymentu**
– uwzględniając przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące tymczasowych eksperymentów w zakresie wytwarzania, oceny i obrotu materiałem siewnym.>
3. Materiał siewny odmian genetycznie zmodyfikowanych nie może być dopuszczony do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
4. Materiał siewny odmian, o których mowa w ust. 1 pkt 2, może znajdować się w obrocie do dnia 30 czerwca trzeciego roku, licząc od roku następującego po roku, w którym skreślono odmianę z krajowego rejestru.
5. W przypadku braku albo niewystarczającej ilości materiału siewnego, a także z innych ważnych powodów gospodarczych, minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze decyzji, dopuścić do obrotu:
 - 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian niewpisanych do krajowego rejestru, katalogów wspólnotowych lub list odmian krajów Unii Europejskiej;
 - 2) materiał siewny kategorii handlowy;
 - 3) materiał siewny, który nie spełnia wymagań jakościowych;
 - 4) materiał siewny kategorii elitarny roślin rolniczych i warzywnych, a w przypadku koniczyny łąkowej również kategorii kwalifikowany, który nie spełnia określonych dla danej kategorii wymagań dotyczących zdolności kiełkowania;
 - 5) materiał siewny kategorii kwalifikowany roślin rolniczych i warzywnych, który nie spełnia wymagań dotyczących zdolności kiełkowania.
6. Decyzje, o których mowa w ust. 5 pkt 1-3 oraz w pkt 5, minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje po uzgodnieniu z Komisją Europejską i państwami członkowskimi.
7. W decyzjach, o których mowa w ust. 5, minister właściwy do spraw rolnictwa określa w szczególności rodzaj i ilość materiału siewnego oraz termin, na jaki dopuszcza się materiał siewny do obrotu.
8. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić zakaz stosowania materiału siewnego określonych odmian wpisanych do wspólnotowych katalogów, kierując się ich nieprzydatnością do uprawy w warunkach klimatyczno-

glebowych Rzeczypospolitej Polskiej lub koniecznością uniknięcia zagrożeń dla zdrowia ludzi, zwierząt lub dla środowiska.

9. Zakaz, o którym mowa w ust. 8, wprowadza się po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Europejskiej.

Art. 66.

1. Kontrola materiału siewnego polega na losowym sprawdzeniu jego jakości oraz spełniania innych wymagań dotyczących wytwarzania, oceny, przechowywania materiału siewnego a także obrotu tym materiałem.
2. Kontrolę materiału siewnego wykonuje wojewódzki inspektor.
- 2a. Pobieranie prób urzędowych i ocena, dokonywane przez organ Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa w ramach kontroli, nie podlegają opłacie.
- 2b. Kontroli materiału siewnego dokonuje się z urzędu lub na uzasadniony wniosek.
- 2c. Jeżeli w wyniku kontroli partii materiału siewnego zachodzą wątpliwości co do jakości i tożsamości odmianowej tego materiału, przeprowadza się badania genetyczne tego materiału.
3. Jeżeli w wyniku kontroli materiału siewnego stwierdzono, że jedna lub kilka partii nie odpowiada wymaganiom jakości albo wymaganiom obowiązującym przy wytwarzaniu, ocenie, przechowywaniu lub w obrocie tym materiałem, wojewódzki inspektor, w drodze decyzji, może:
 - 1) zakazać prowadzenia obrotu partią materiału siewnego niespełniającą wymagań;
 - 2) nakazać poddanie partii materiału siewnego niespełniającej wymagań zabiegom uniemożliwiającym użycie go do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub tylko do rozmnażania roślin.
4. Decyzje, o których mowa w ust. 3, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.
- [5. *Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, urzędową metodę przeprowadzania badań genetycznych materiału siewnego, biorąc pod uwagę metody określone w wytycznych OECD dla testów upraw kontrolnych i polowej kontroli upraw nasiennych oraz bezpieczeństwo obrotu materiałem siewnym.*]

USTAWA z dnia 18 grudnia 2003 r. O OCHRONIE ROŚLIN (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 20, poz. 106 i Nr 31, poz. 206)

Art. 37.

1. Dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw rolnictwa.
2. Do obrotu mogą być dopuszczone tylko te środki ochrony roślin, które przy prawidłowym stosowaniu, zgodnie z ich przeznaczeniem, nie stanowią zagrożenia dla zdrowia

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

◁ druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

- człowieka, zwierząt lub środowiska, a w szczególności środki ochrony roślin, które nie zawierają substancji aktywnych stwarzających takie zagrożenie lub dla których Komisja Europejska wydała decyzję w sprawie niedopuszczenia ich do stosowania w środkach ochrony roślin.
3. Środki ochrony roślin zawierające substancję aktywną, która może mieć szkodliwy wpływ na zdrowie człowieka, zwierząt lub środowisko, mogą być dopuszczone do obrotu w ograniczonym zakresie.
4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do środka ochrony roślin:
- 1) wyprodukowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przeznaczonego do stosowania w innym państwie, jeżeli w tym państwie jest on dopuszczony do obrotu, lub
 - 2) magazynowanego w Rzeczypospolitej Polskiej lub przemieszczanego przez jej terytorium i przeznaczonego do stosowania w innym państwie członkowskim, jeżeli w tym państwie jest on dopuszczony do obrotu.
5. Materiał siewny zawierający środki ochrony roślin dopuszcza się do obrotu tylko wtedy, jeżeli zostało wydane zezwolenie na dopuszczenie tych środków do obrotu i zostały zastosowane zgodnie z ich przeznaczeniem.
- 5a. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do materiału siewnego przeznaczonego do stosowania w innym państwie członkowskim, jeżeli zawiera środki ochrony roślin dopuszczone do obrotu w tym państwie.
6. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską i państwa członkowskie o wydaniu zezwolenia na dopuszczenie do obrotu środka ochrony roślin, o którym mowa w ust. 3.
- [7. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:*
- 1) wykaz substancji aktywnych, których stosowanie w środkach ochrony roślin jest zabronione lub podlega ograniczeniom,*
 - 2) wykaz substancji aktywnych, dla których Komisja Europejska wydała decyzję w sprawie niedopuszczenia ich do stosowania w środkach ochrony roślin lub stosowania w określonym zakresie, oraz termin, w jakim środki ochrony roślin zawierające te substancje mogą znajdować się w obrocie*
- mając na uwadze stwarzane przez nie zagrożenie dla zdrowia człowieka, zwierząt oraz środowiska.]*
- <7. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz substancji aktywnych, których stosowanie w środkach ochrony roślin jest zabronione lub podlega ograniczeniom, mając na uwadze stwarzane przez nie zagrożenie dla zdrowia człowieka, zwierząt oraz dla środowiska.>**

Art. 40.

1. Badania skuteczności działania środka ochrony roślin, o których mowa w art. 39 ust. 4 pkt 3, są przeprowadzane przez jednostki organizacyjne upoważnione, w drodze decyzji, przez Głównego Inspektora.
 2. Jednostka organizacyjna może być upoważniona do prowadzenia badań skuteczności środka ochrony roślin, jeżeli spełnia warunki organizacyjno-techniczne zapewniające prawidłowe przeprowadzenie tych badań.
 3. Upoważnienie wydawane jest na wniosek jednostki organizacyjnej na okres 5 lat.
 4. W przypadku gdy upoważniona jednostka organizacyjna przestała spełniać warunki organizacyjne lub techniczne, lub prowadzi badania w sposób niezapewniający odpowiedniej ich jakości, Główny Inspektor nakazuje usunięcie stwierdzonych uchybień lub, w drodze decyzji, cofa upoważnienie do prowadzenia badań skuteczności środka ochrony roślin.
 5. Dopuszcza się dołączenie do wniosku, o którym mowa w art. 39 ust. 1, wyników badań przeprowadzonych w innym państwie członkowskim przez jednostki organizacyjne upoważnione na podstawie przepisów właściwych w tym państwie, jeżeli:
 - 1) środek ochrony roślin jest dopuszczony do obrotu w tym państwie w zakresie wskazanym we wniosku;
 - 2) badania te zostały wykonane dla tych samych gatunków roślin, z wyłączeniem roślin genetycznie modyfikowanych, w regionie o podobnych warunkach klimatyczno-glebowych, środowiskowych i agrotechnicznych do regionu, którego dotyczy wniosek;
 - 3) substancja aktywna jest dopuszczona do stosowania w środkach ochrony roślin przez Komisję Europejską;
 - 4) wyniki badań zostały przedstawione w języku polskim.
 6. Minister właściwy do spraw rolnictwa jest obowiązany powiadomić Komisję Europejską w przypadku nieuznania wyników badań skuteczności działania środka ochrony roślin przeprowadzonych w innym państwie członkowskim lub w przypadku konieczności przeprowadzenia powtórnych badań w zakresie, w jakim wyniki tych badań nie zostały uznane. Minister właściwy do spraw rolnictwa powiadamia Komisję Europejską również o przyczynach nieuznania lub konieczności powtórzenia badań.
 7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi w drodze rozporządzenia, warunki organizacyjno-techniczne, o których mowa w ust. 2, wzór wniosku o wydanie upoważnienia do prowadzenia badań skuteczności działania środka ochrony roślin oraz sposób prowadzenia badań skuteczności działania środka ochrony roślin, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej oraz wymagania określone w międzynarodowych standardach Europejsko-Śródziemnomorskiej Organizacji Ochrony Roślin i Organizacji Współpracy Ekonomicznej i Rozwoju.
 - [8. Minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wykaz jednostek organizacyjnych upoważnionych do przeprowadzania badań skuteczności działania środka ochrony roślin, z określeniem nazwy jednostki organizacyjnej, jej siedziby i adresu oraz zakresu udzielonego upoważnienia.]*
- <8. Główny Inspektor prowadzi rejestr jednostek organizacyjnych upoważnionych do prowadzenia badań skuteczności środka ochrony roślin.>**
-

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

<9. Rejestr, o którym mowa w ust. 8, jest jawny i zawiera:

- 1) nazwę, siedzibę i adres jednostki organizacyjnej upoważnionej do prowadzenia badań skuteczności środka ochrony roślin;**
- 2) zakres udzielonego upoważnienia.>**

USTAWA z dnia 27 sierpnia 2004 r. O ŚWIADCZENIACH OPIEKI ZDROWOTNEJ FINANSOWANYCH ZE ŚRODKÓW PUBLICZNYCH (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.)

Art. 151.

1. Jeżeli nie nastąpiło unieważnienie postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, komisja ogłasza o rozstrzygnięciu postępowania.
2. O rozstrzygnięciu konkursu ofert ogłasza się w miejscu i terminie określonych w ogłoszeniu o konkursie ofert.
3. O rozstrzygnięciu rokowań ogłasza się na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej właściwego oddziału wojewódzkiego Funduszu, w terminie 2 dni od zakończenia rokowań.
4. Ogłoszenia, o których mowa w ust. 2 i 3, zawierają nazwę (firmę) albo imię i nazwisko oraz siedzibę albo miejsce zamieszkania i adres świadczeniodawcy, który został wybrany.
5. Z chwilą ogłoszenia rozstrzygnięcia postępowania następuje jego zakończenie i komisja ulega rozwiązaniu.
6. Ogłoszenie o wyniku rozstrzygnięcia postępowania dyrektor oddziału wojewódzkiego Funduszu przekazuje Urzędowi Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, jeżeli wartość przedmiotu umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przekracza wyrażoną w złotych równowartość kwoty 130.000 euro według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu rozstrzygnięcia postępowania.
- [7. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Prezesa Funduszu, określi, w drodze rozporządzenia, wzór ogłoszenia, o którym mowa w ust. 6, uwzględniając prawidłowość przekazywania danych o wyniku rozstrzygnięcia postępowania.]*

USTAWA z dnia 29 lipca 2005 r. O PRZECIWDZIAŁANIU NARKOMANII (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.)

Art. 34.

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

1. Środki odurzające, substancje psychotropowe lub ich preparaty oraz prekursory kategorii 1 może posiadać wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie przepisów ustawy, rozporządzenia 273/2004 lub rozporządzenia 111/2005.
2. Posiadane bez uprawnienia środki odurzające, substancje psychotropowe lub ich preparaty oraz prekursory kategorii 1 podlegają zabezpieczeniu przez organy ścigania lub organy celne w trybie określonym w przepisach o postępowaniu karnym.
3. W przypadku gdy nie zostało wszczęte postępowanie karne, o przepadku na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających, substancji psychotropowych lub ich preparatów oraz prekursorów kategorii 1 orzeka sąd na wniosek wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego lub Naczelnego Inspektora Farmaceutycznego Wojska Polskiego.
4. W przypadku orzeczenia przez sąd o przepadku na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających, substancji psychotropowych lub ich preparatów oraz prekursorów kategorii 1 podlegają one zniszczeniu.
- [5. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, podmioty uprawnione do przechowywania oraz niszczenia środków odurzających, substancji psychotropowych lub ich preparatów oraz prekursorów kategorii 1, a także szczegółowy tryb i warunki ich przechowywania oraz niszczenia, mając na względzie konieczność zabezpieczenia tych środków i substancji przed dostępem osób trzecich.]*
- <5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, podmioty uprawnione do przechowywania oraz niszczenia środków odurzających, substancji psychotropowych lub ich preparatów oraz prekursorów kategorii 1 zabezpieczonych na potrzeby postępowania karnego, a także szczegółowy tryb i warunki ich przechowywania oraz niszczenia, mając na względzie ich rodzaje i podmioty wyspecjalizowane w ich niszczeniu, konieczność właściwego zabezpieczenia tych środków i substancji przed dostępem osób trzecich, a także zapewnienie sprawności postępowania karnego i jego koszt.>**

USTAWA z dnia 25 sierpnia 2006 r. O BEZPIECZEŃSTWIE ŻYWNOŚCI I ŻYWIENIA
(Dz. U. Nr 171, poz. 1225 oraz z 2008 r. Nr 214, poz. 1346, Nr 223, poz. 1463 i Nr 234, poz. 1570)

Art. 74.

[Minister właściwy do spraw zdrowia, a w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego podlegających urzędowym kontrolom organów Inspekcji Weterynaryjnej - minister właściwy do spraw rolnictwa, określi, w drodze rozporządzenia:]

<Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:>

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

- 1) procedury urzędowych kontroli żywności uwzględniające szczegółowy sposób i tryb przeprowadzania urzędowych kontroli w produkcji i w obrocie, w tym zakres czynności kontrolnych, obejmujących kontrolę:
 - a) dokumentacji,
 - b) obowiązujących w zakładzie wewnętrznych systemów kontroli jakości żywności i przestrzegania zasad higieny, w tym systemu HACCP,
 - c) higieny personelu,
 - 2) procedury pobierania i analizy próbek,
 - 3) wzór świadectwa potwierdzającego wyniki badanych próbek
- mając na względzie bezpieczeństwo żywności oraz obowiązki określone w art. 8 i 10 rozporządzenia nr 882/2004.

USTAWA z dnia 29 czerwca 2007 r. O ZASADACH POKRYWANIA KOSZTÓW POWSTAŁYCH U WYTWÓRCÓW W ZWIĄZKU Z PRZEDTERMINOWYM ROZWIĄZANIEM UMÓW DŁUGOTERMINOWYCH SPRZEDAŻY MOCY I ENERGII ELEKTRYCZNEJ (Dz. U. Nr 130, poz. 905 oraz z 2008 r. Nr 58, poz. 357)

Art. 11.

1. W okresie od dnia powstania obowiązku uiszczania opłaty przejściowej do dnia 31 grudnia 2008 r. stawki tej opłaty netto wynoszą:
 - 1) 0,45 zł na miesiąc - w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. a;
 - 2) 1,90 zł na miesiąc - w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. b;
 - 3) 6,00 zł na miesiąc - w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. c;
 - 4) 1,65 zł na miesiąc na kW mocy umownej - w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 lit. a;
 - 5) 4,10 zł na miesiąc na kW mocy umownej - w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 lit. b;
 - 6) 7,65 zł na miesiąc na kW mocy umownej - w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 lit. c;
 - 7) 2,10 zł na miesiąc na kW mocy umownej - w odniesieniu do odbiorców, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3.
2. Wysokość stawki, o której mowa w ust. 1, ulega obniżeniu proporcjonalnie do współczynnika, oznaczonego symbolem "SRn", jeżeli w terminie, o którym mowa w art.

5 ust. 1, nie zostaną rozwiązane, na mocy umów rozwiązujących, wszystkie umowy długoterminowe, o których mowa w załączniku nr 1 do ustawy.

3. Współczynnik oznaczony symbolem "SRn" oblicza się według wzoru:

$$S_{Rn} = \frac{K_{Om w}}{K_{Om}}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

K_{Om w} - sumę kosztów osieroconych określonych w załączniku nr 2 do ustawy obliczoną dla wytwórców, którzy otrzymują środki na pokrycie kosztów osieroconych na zasadach określonych w ustawie,

K_{Om} - sumę kosztów osieroconych określonych w załączniku nr 2 do ustawy.

[4. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, obniży proporcjonalnie stawki, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę ilość zawartych umów rozwiązujących i wynikającą z nich łączną sumę kwot zaliczek, o których mowa w art. 22 ust. 1, koniecznych do sfinansowania w pierwszym roku wypłacania tych zaliczek.]

USTAWA z dnia 7 września 2007 r. O POMOCY OSOBOM UPRAWNIONYM DO ALIMENTÓW (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7 i Nr 6, poz. 33)

Art. 15.

1. Ustalenie prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz ich wypłata następują odpowiednio na wniosek osoby uprawnionej lub jej przedstawiciela ustawowego.
2. Wniosek składa się w urzędzie gminy lub miasta właściwym ze względu na miejsce zamieszkania osoby uprawnionej.
3. Wniosek powinien zawierać:
 - 1) dane dotyczące członków rodziny, w tym: imię, nazwisko, datę urodzenia, numer PESEL, numer NIP, a w razie gdy nie nadano tych numerów lub jednego z nich - serię i numer dowodu osobistego lub paszportu;
 - 2) oświadczenie wnioskodawcy o przekazaniu organowi egzekucyjnemu wszelkich znanych mu informacji niezbędnych do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi alimentacyjnemu;
 - 3) oświadczenie wnioskodawcy o miejscu zamieszkania, wieku, zatrudnieniu i sytuacji ekonomicznej osób zobowiązanych względem osoby uprawnionej do alimentacji.
4. Do wniosku należy dołączyć odpowiednio:

- 1) zaświadczenia o dochodzie podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych na zasadach ogólnych każdego członka rodziny, wydane przez naczelnika właściwego urzędu skarbowego, zawierające informacje o:
 - a) wysokości dochodu,
 - b) wysokości składek na ubezpieczenia społeczne odliczonych od dochodu,
 - c) wysokości składek na ubezpieczenie zdrowotne odliczonych od podatku,
 - d) wysokości należnego podatku;
- 2) zaświadczenia lub oświadczenia dokumentujące wysokość innych dochodów;
- 3) inne zaświadczenia lub oświadczenia oraz dowody niezbędne do ustalenia prawa do świadczenia, w tym:
 - a) dokument stwierdzający wiek osoby uprawnionej,
 - b) zaświadczenie organu prowadzącego postępowanie egzekucyjne stwierdzające bezskuteczność egzekucji,
 - c) orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności,
 - d) odpis prawomocnego orzeczenia sądu zasądzającego alimenty, odpis postanowienia sądu o zabezpieczeniu powództwa o alimenty, odpis protokołu zawierającego treść ugody sądowej lub ugody zawartej przed mediatorem,
 - e) orzeczenie sądu rodzinnego o ustaleniu opiekuna prawnego dla osoby uprawnionej,
 - f) zaświadczenie o uczęszczaniu osoby uprawnionej do szkoły lub szkoły wyższej,
 - g) informacje właściwego sądu lub właściwej instytucji o podjęciu przez osobę uprawnioną czynności związanych z wykonaniem tytułu wykonawczego za granicą albo o niepodjęciu tych czynności w szczególności w związku z:
 - brakiem podstawy prawnej do ich podjęcia lub
 - brakiem możliwości wskazania przez osobę uprawnioną miejsca zamieszkania dłużnika alimentacyjnego za granicą.
5. W przypadku złożenia wniosku bez zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 3 lit. b, organ właściwy wierzyciela występuje do organu prowadzącego postępowanie egzekucyjne z wezwaniem o przesłanie zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji.
6. Organ prowadzący postępowanie egzekucyjne jest zobowiązany do przesłania zaświadczenia o bezskutecznej egzekucji w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.
7. Osoba składająca wniosek o przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego składa oświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2 i 3 oraz ust. 4 pkt 2, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, o czym należy składającego pouczyć przed złożeniem oświadczenia.
8. Urzędy administracji publicznej do realizacji zadań w zakresie świadczeń używają oprogramowania, które jest zgodne z wymaganiami określonymi przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego w przepisach wydanych na podstawie ust. 10, i z jego zastosowaniem sporządzają sprawozdawczość, którą przekazują wojewodzie.

[9. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i tryb postępowania w sprawach o przyznanie świadczenia z funduszu alimentacyjnego i wstrzymywania jego wypłaty;
- 2) sposób ustalania dochodu uprawniającego do świadczenia z funduszu alimentacyjnego;
- 3) wzory:
 - a) wniosku o ustalenie prawa do świadczenia,
 - b) zaświadczenia z urzędu skarbowego, o którym mowa w ust. 4 pkt 1,
 - c) oświadczeń o dochodach rodziny, w tym oświadczeń osób rozliczających się na podstawie przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, oraz innych oświadczeń i dowodów niezbędnych do ustalenia prawa do świadczenia,
 - d) zaświadczenia organu prowadzącego postępowanie egzekucyjne o bezskuteczności egzekucji zawierającego informację o stanie egzekucji, przyczynach jej bezskuteczności oraz o działaniach podejmowanych w celu wyegzekwowania zasądzonych świadczeń alimentacyjnych - kierując się koniecznością zapewnienia właściwej dokumentacji niezbędnej do sprawnej realizacji świadczeń z funduszu alimentacyjnego.

10. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) opis systemów teleinformatycznych stosowanych w urzędach administracji publicznej realizujących zadania w zakresie świadczeń, zawierający strukturę systemu, wymaganą minimalną funkcjonalność systemu oraz zakres komunikacji między elementami struktury systemu, w tym zestawienie struktur dokumentów elektronicznych, formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501 oraz z 2008 r. Nr 127, poz. 817);
- 2) wymagania standaryzujące w zakresie bezpieczeństwa, wydajności i rozwoju systemu;
- 3) sposób postępowania w zakresie stwierdzania zgodności oprogramowania z opisem systemu - mając na uwadze zapewnienie spójności systemów teleinformatycznych stosowanych w urzędach administracji publicznej do realizacji zadań w zakresie świadczeń, w szczególności w zakresie jednorodności zakresu i rodzaju danych, która umożliwi ich scalanie w zbiór centralny, a także zachowanie zgodności z minimalnymi wymogami i sposobem stwierdzania zgodności oprogramowania, określonymi na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Systemy teleinformatyczne nie mają zastosowania do działalności naczelnika urzędu skarbowego wynikającej z przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).]

<9. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i tryb postępowania w sprawach o przyznanie świadczenia z funduszu alimentacyjnego i wstrzymywania jego wypłaty;**
- 2) sposób ustalania dochodu uprawniającego do świadczenia z funduszu alimentacyjnego;**

3) wzory:

- a) wniosku o ustalenie prawa do świadczenia,**
- b) zaświadczenia z urzędu skarbowego, o którym mowa w ust. 4 pkt 1,**
- c) oświadczeń o dochodach rodziny, w tym oświadczeń osób rozliczających się na podstawie przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, oraz innych oświadczeń i dowodów niezbędnych do ustalenia prawa do świadczenia,**
- d) zaświadczenia organu prowadzącego postępowanie egzekucyjne o bezskuteczności egzekucji zawierającego informację o stanie egzekucji, przyczynach jej bezskuteczności oraz o działaniach podejmowanych w celu wyegzekwowania zasądzonych świadczeń alimentacyjnych**

– kierując się koniecznością sprawnego przyznawania świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz zapewnienia właściwej do nich dokumentacji.

10. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) opis systemów teleinformatycznych stosowanych w urzędach administracji publicznej realizujących zadania w zakresie świadczeń, zawierający strukturę systemu, wymaganą minimalną funkcjonalność systemu oraz zakres komunikacji między elementami struktury systemu, w tym zestawienie struktur dokumentów elektronicznych, formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501 oraz z 2008 r. Nr 127, poz. 817),**
- 2) wymagania standaryzujące w zakresie bezpieczeństwa, wydajności i rozwoju systemu,**
- 3) sposób postępowania w zakresie stwierdzania zgodności oprogramowania z opisem systemu**

– mając na uwadze zapewnienie spójności systemów teleinformatycznych stosowanych w urzędach administracji publicznej do realizacji zadań w zakresie świadczeń, w szczególności w zakresie jednorodności zakresu i rodzaju danych, która umożliwi ich scalanie w zbiór centralny, a także zachowanie zgodności z minimalnymi wymogami i sposobem stwierdzania zgodności oprogramowania, określonymi na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Systemy teleinformatyczne nie mają zastosowania do działalności naczelnika urzędu skarbowego wynikającej z

przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).>